

Zpravodaj
Wolkrova
Prostějova
2020

díl čtvrtý
redakce Wolkrače
#wp20

Úvodník

Prostějovské sentimenty

Wolkrův Prostějov se zvolna přehoupl do druhé poloviny. První kategorie recitátorů odpřednášela své texty a mnozí z nich již znovu zasedli do školních lavic. Vzduch je jemně provoněný tóny podzimu. Vlna sentimentu, která se u nás v redakci vzedmula je, zdá se, nekonečná. Naskakuji na prkno a vezu se také.

Na letošní Wolkráč jsem se obzvláště těšila. Po jarní izolaci virové a letní izolaci pracovní jsem očekávala svoje malé wolkrovo-prostějovské prázdniny velmi intenzivně. Ačkoliv jsou mnohé věci jiné - kromě zřejmě změny termínu konání festivalu, díky které jsem se poprvé podívala do Prostějova jindy než v červnu, si letos výrazně uvědomuji, že na festival začíná jezdit nová, mladší a svěžejší vlna účastníků - ráda jsem se ujistila v tom, že ty dobré věci zůstávají.

V redakci sdílím pracovní prostor s Kateřinou, U Hradeb stále dělají vynikající pizzu Rucola, Marek Vašut střeží Bonver a... Honza Mrázek hraje hity! Nálada a atmosféra je prostě na Wolkráči skvělá za všech okolností. Ve všeobecném chaosu a zmatku, který v této době vládne světu vím, že tady je vše na svém místě. Snad až na... Ale ne.

Sklenice od okurek je už zase prázdná.

Monika Němečková

Soutěž

Marušák chce text!

V dnešním čísle se musím hluboce omluvit Pavlu Skálovi. Ve svém mladickém nadšení dodal hned do druhého čísla našeho zpravodaje svou báseň. Bohužel zřejmě nepozornost, zapříčiněná pracovním vypětím, způsobila, že báseň neotiskl v této rubrice, ale ve *Strastech a radostech mosteckého piče*. Omlouvám se Pavlovi, že jsem ji nenašel, dnes napravuji svoji chybu. Vedle Víta Maloty se tak Pavel stává naším druhým soutěžícím. Přidáš se?

Vítek Marušák

Pavel Skála

Bez názvu

Když piješ pivo sám,

cítíš se sám?

Když piješ ve dvou lidech,

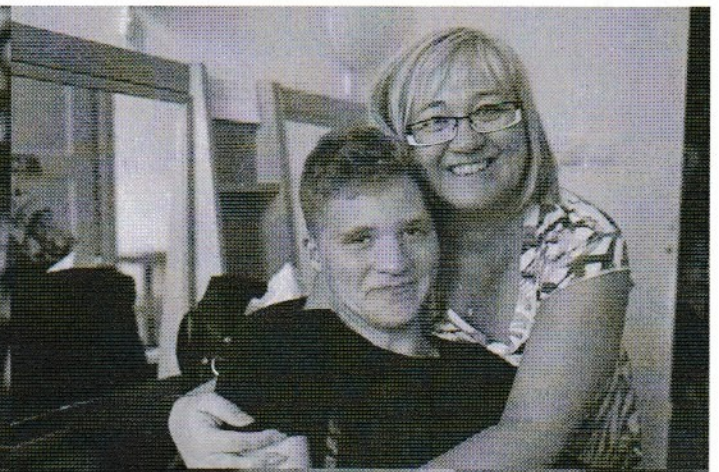
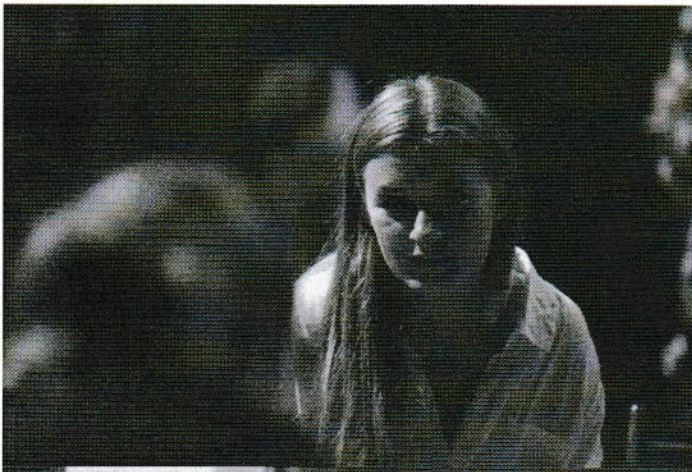
zliješ se po dvou pivech?

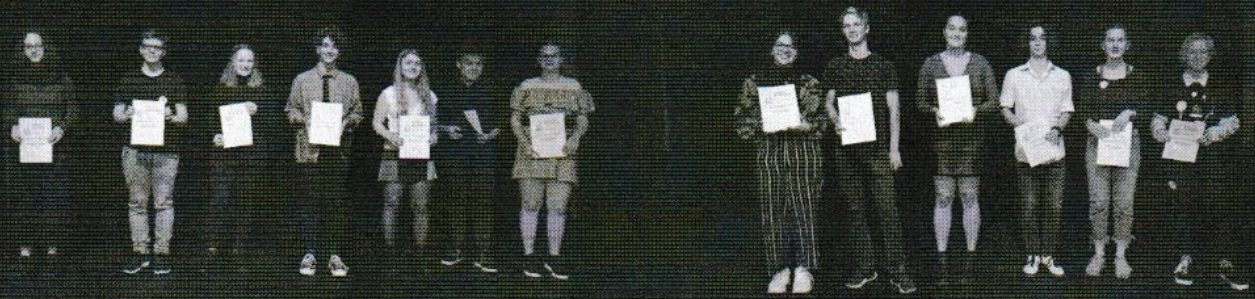
Je dobré pivo tam a všude,

kde už jenom dobrý chování zbude?

A když jich vypiješ ještě deset,

můžeš říct, že ti přednes nesed?

Rozhovory s recitátory 1. kategorie

Magdaléna Kopecká

František Kožík: Největší z Pierotů - kapitola Poslední představení

Čím si tě předloha uchvátila?

Tuto knihu jsem našla v knihovně a moc mě zaujala. Vzhledem k tomu, že jsem nikdy předtím nerecitovala, jsem si chtěla vybrat něco, co mi bude blízké. A to je nejen knížka, ale i samotný Pierot.

Co pro tebe Pierot představuje?

Postava Pierota je pro mě citlivá, do té sprosté komedie vnesl lidského ducha. Je to určitý typ lidí, který není schopný fungovat, tak jak je společnost nastavená. V umění však mohou svoji citlivost projevit, a tím ji vzbuzovat i v ostatních, u lidí, kteří na to nejsou zvyklí.

Erik Toman

Helmut Heißenbüttel/Ivan Wernish: Contract Social

Jsou všichni lidé jiní?

Všichni lidé jsou jiní, a i kdybychom se snažili sebevíc, tak se nikdy v životě nemůže stát, aby všichni souhlasili se všema. Sice mě to mrzí, ale nejde to.

Co bys chtěl nejvíc předat tímto textem?

Chtěl bych, aby se poukázalo na společnost. Ono je to napsané v době studené války, tedy to reflektuje tu dobu, ale i tu dnešní. Text postupně graduje, na začátku je to vtípnější, ale na konci je to vážnější, rozpolcenější.

Soňa Linhartová

Ivan Wernish: Jít jen tak

Co tě na Wernishově textu bavilo nejvíce?

Mně se velice líbila jeho hravost. Mí vrstevníci si povětšinou vybírají vážnější věci, berou se moc vážně. A Wernish je o hravosti, tak jsem si to chtěla vyzkoušet. Chtěla jsem si hrát.

Ty si používala i prvky rytmiky, to je tvůj nápad?

Když jsem byla na Kalichu (krajská přehlídka pro WP v Praze, pozn. red.), tak mi to bylo doporučeno. A pár dní před Prostějovem jsem šla za Ivanou Sobkovou, která mě vede na přednes, a společně jsme bádali, co bychom tam mohli dát. Byl to nápad, který vzešel z lektorského sboru, ale my jsme to pak dotáhly.

A plánuješ s tím ještě pracovat?

Určitě bych chtěla, nemám

to ještě úplně rozmyšlené. Možná zopakovat báseň, ale celou ji zrytmizovat.

Samuel Zheng

Arthur Rimbaud/Vítězslav Nezval: Co zdržuje Ninu?

Kde se vzal Rimbaud?

Já jsem se obecně vždycky zajímal o prokleté básníky. Předtím než začaly přehlídky, tak jsem procházel všechny z těch prokletých básníků. Koupil jsem si nebo sehnal knížky, pročítal jsem je a Rimbaud mě zaujal nejvíc, tahle básně také.

Čím je zajímavější než ostatní?

Má takový mladický přístup, víc života do toho dává, sžil jsem se s ním víc než třeba s Verlainem, ale i ty jsou skvělé. Tady bylo něco, co jsem si chtěl zkusit. Zajímalo mě to. Chtěl jsem si zkusit něco o lásce. A je to takový zajímavý kontrast, že je to prokletý básník.

Chtěl jsem si vzít nějakou výzvu. Tady, co se týče tohohle textu, tak to pro mě bylo náročný i přesahově i technicky. Zvládlo se to a já jsem s výsledkem spokojen.

Jacques Prévert/
Adolf Kroupa: *Déjeuner
du matin/Snídaně*

**Jak jsi přišla na
propojení českého
překlada a originálu?**

Francouzská verze má úplně jiný styl. Ta francouzská ve mně vyvolává takovou melancholii, zatímco čeština je taková drsná a překlad ve mně vyvolává jakoby našťvanost. Tak jsem si říkala, že ty texty řeknu jinak, abych to obměnila.

**A co je hlavním tématem
tohoto spojení?**

Mně tam přijde velice hezký, že i když to říkám v melancholičtější smyslu nebo v našťvanější, ať už je to jakkoliv, tak se k tomu muži vrátí. Dopadne to stejně.

**Je něco, co tě k
Prévertovi přitáhlo?**

Mně zaujal tenhle text, ale pak jsem zjistila, že je hodně recitovaný, tak jsme pak hledali další cesty a to mě bavilo.

Petra Vališová

Jiří Suchý: Cecila

**Jak jste došli k textu
pana Suchého?**

My jsme původně mysleli na Malého prince, ale nemohli jsme k němu najít

cestu. A pak přišla Lenka Pařízková a ta měla hromadu knih a textů a tenhle mě zaujal. Zaujalo mě, že ta holka je v mém věku a tím pádem se mi k ní snáze hledá cesta. Hlavní postavou můžu být i já.

Jaká je Cecila?

My jsme to vystavěli tak, že Cecila se tím textem mstí lidem, kteří jsou na ni nepřijemní a zlí. Oni si můžou chodit do města a ona musí být v práci (kromě neděle). Ona si vybíjí tu zlost a užívá si to, že těm lidem může zkazit den, byť ve své hlavě.

Co bylo nejtěžší?

Jak jsme se dlouho neviděli, začít konečně pracovat. A upřímně si myslím, že v Lounech se mi to povedlo lépe.

Vojtěch Ondra

Ivana Chřibková: se sbírky Suchý hadr na dně: Jak jsem byl podvedený a musel uznat, že ne

**Máš také zkušenost,
že tě doma využívali
k obdobným pracím?**

Já jsem si proto ten text vybral. Vždycky jsem se těšil na víkend, že se uleju ze školy, a pak jsem musel stejně makat. A je to i do teď, i když už tam je i přesvědčení...

**Tuto knihu neznám, kde
se takový text nalezne?**

Já hodně dlouho hledal nějaký text, měl jsem mnoho vypůjčených knih, až jsem ho našel v knize na policiče knihovny mých rodičů. Mamka to četla a zjistil jsem, že se mi to hodně líbí, že mě to vystihuje.

O čem je tato kniha?

Je to knížka povídek z mládí autorky. Je to celé napsané v ženském rodě. A já jsem si to přepsal a začal pracovat.

A to ses připravoval sám?

Ano, dříve jsem sem jezdil s dramatikem, ale tam už nechodím. A asi mi to vyhovuje víc, protože když si tam postavím něco svého, tak se do toho dokážu lépe vcítit.

Marie Jančíková

Petra Braunová: Když Evička začala chodit do školy

**Jak probíhala práce
na tomto textu?**

Já a kamarádka jsme nejdříve s tímto textem pracovaly jako s dialogem mezi dvěma sestrami. Je tam vyškrtaný vypravěč. A následně jsme si řekly s paní učitelkou, že z toho uděláme přednes.

Celá ta kniha je o rozvodu?

Mně se líbilo, že je to dlouhodobě aktuální téma.

Každý známe někoho, kdo tím prošel. Je nám to hodně blízké. V mnoha případech je možné, že to probírají dvě sestry. Na předloze mi přijde dobré, že to není otec s dcerou, ale že to jsou děti, které to řeší. Já sama mám bratra a dokázala jsem se vžít do této situace. Důležité téma, které jsem viděla zpracované jen zřídka.

David Štandera

Jiří Suchý: Jsem nevěrný

Co tě baví v tomto textu Jiřího Suchého?

Já na tom miluju to rozdvojení. Vyžívám se v dělání bláznů, možná je to na mně vidět. Velice jsem si užíval být sám sobě nevěrný - vyčítat si to a užívat si to, zlobit se na sebe a pak se zabít.

Jsi sám k sobě nevěrný?

Nemám k sobě tak tvrdé zásady.

Jaké bylo recitovat před publikem na Prostějově?

V krajském kole se mi to moc nepovedlo, v Hradci to bylo domácí prostředí a nebylo to tak extra jako tady. V Prostějově jsem si to více užíval. Je to neprozkoumaný prostor a větší adrenalin.

Pavel Skála

Diktát z Bruselu 4

Akční/Thriller/Komedie/Dokumentární

Podávám demisi a s okamžitou platností rezignuju na svou funkci výchovně-vzdělávacího garanta WP! Dneska vás ale opravdu o ničem poučovat nebudu. Dneska jsem se poučila já a Brusel mě dost zásadně vyškolil.

1. Hlášku o kapsářích v bruselském metru asi přece jenom nepouští pro nic za nic.

2. Krást se dá profesionálně. A nejsnazší oběti jsou holky s těžkým kufrem.

3. Kamarádi jsou v každém případě nejspolehlivější emergency, ať už se mrví cokoliv.

Takže nemám mobil. Takže jsem nenasedla v 18:30 do žlutého autobusu společnosti RegioJet, abych byla v poledne v Brně a večer vzala útokem Wolkrův Prostějov. Místo toho sedím ve FlixBusu a jedu do Drážďan s ne zcela vyjasněným itinerářem. Pravděpodobnost, že bude o téhle pseuso-ziburovské patálii někdo číst v pátečním zpravodaji je přímo úměrná pravděpodobnosti, že někde na benzínce ulovím s notebookem wifi ještě před uzávěrkou...

Ještě že z každý rejže se nakonec uvaří historika.

A pro zvědavé tedy aspoň jedna francouzská konverzační fráze, o kterou se můžete opřít v podobných situacích:

Putain, merde, un espèce de connard ! Ça me fait chier!

[pyten merd anespes d konar samfe šije]

Z exilu

Jitka Hejová

Rozbor recitátorů I. kategorie

Význam slova v poezii narůstá a nelze ho šumlovat, polykat, zahazovat.

Aleš Vrzák, Apolena Veldová, Ema Zámečnicková, Josef Kačmarčík, Andrej Drbohlav

3. skupina

Magdaléna Kopecká, František Kožík: Největší z Pierotů - kapitola

Ave: Velmi mě potěšil váš soustředěný výkon. Dokázala jste být zainteresovaná ve věci po celou dobu, dokázali jsme se na vás napojit. Nevýhodou je, že se váš výkon stává jednotvárným. Nepracujete s dynamikou, napětím, gradací a jenom otrocky dodržujete formu. Přimlouvala bych se za větší vnitřní vzrušivost a představitivost, dovolí vám to pracovat s napětím.

EZ: Váš výrazový materiál jste vy sama, to jak vypadáte, koukáte. Jste velmi přirozená, ale všechno je to schované pod tu vaši křehkost. Byla jste tiouchoučká.

AVr: Chybí tomu dynamika. Je to celé zakryté v něžnosti.

AD: Moc se mi líbil váš jemnocit. Našlapovala jste příliš lehce kolem nesmírně silného osobního příběhu. Dostat do toho větší hloubku té tragédie, necupitat jen okolo, ale šlápnout do toho v místech, která se k tomu vybízejí. Pracujte s dynamikou.

Erik Toman, Helmut Heißenbüttel: Contract Social

AVr: Je to výborný výběr textu, perfektně promyšlený, výborně zvládnutá výstavba, posun v náladách a atmosférách. Dokážete výborně gradovat situace v tomhle nesmírně náročném textu. Timing, vázání vět, intonace. To, co je vaší zradou, je nezvládnutá vnitřní technika. U dlouhých slov se stane, že je zatroubíte a střed slova udělá-

te nesrozumitelným. Problém je technická výslovnost některých hlásek.

EZ: Na textu jste zapracoval, od poslední jste ho zdokonalil. Moc jste se mně líbil.

JK: Přišlo mi, že na začátku je to rozjetý, pak to upadá a chytne se to zase na konci. Na začátku jsem byl silně navnazen a pak jsem se chvilčkama ztratil.

Martin Procházka, Roger McGough/Dan Jedlička: výběr básní ze sbírky

JK: Expozice funguje - vím, co od vás čekat, ale střed mi schází. Tah v koláži jsem nevyšleoval. Mezi básněmi cítím hrozný skok, nepropojil jsem si je. Především v první básni jsem měl pocit zprozařičtění textu. Forma vytváří napětí, ozvláštňuje, prózou to ochudíte. Ve třetí části jdete příliš naproti konci, otočení na mě je příliš, musel byste do toho gesta víc šlápnout, aby fungovalo.

Ave: Čekala bych gesto i na začátku, pokud máte gesto na konci.

EZ: Dávejte si pozor na artikulaci, význam slova v poezii narůstá a nelze ho šumlovat, polykat, zahazovat.

AVr: Jste nervózní a snažíte se to přebít tvrdou chlapskou polohou. Rozdrtíte tak hravou poetiku autora.

Matěj Snášel, Herman Hesse: úryvek z knihy Demian

Ave: V textu jsou velké dějové skoky, přestávala jsem se orientovat. Pomohlo by zrychlit samotnou expozici, pracovat s temporytmem, zvolit si, co je důležité a méně důležité. Chyběl rozdíl mezi rytmem vyprávěče a jednotlivými postavami - postavy se nevykreslují jenom melodií, ale taky rytmem.

AD: Stálo by za to zapracovat na řečovém projevu, práci s dechem, artikulací.

AVr: Děláte dojem jednotlého interpreta, chybí vám větší škála interpretačních prostředků. Zvláštní seškrtání textu na stopáž, dochází k prudkým změnám v ději, ale ne ve vašem výrazu.

JK: Doporučil bych dramaturgický zásah, už proto, že text je hrozně dlouhý.

Soňa Linhartová, Ivan Wernish: Jít jen tak

EZ: Pamatuju si vás jako hrozně zářivou, štavnatou holku, ale bylo to pro mě takové zasvěcení a hrozně rychle jste zhasla. Přitom v tom kratičkém zasvěcení jste mi dokázala předvést vaše schopnosti nejen přednesové, ale i muzikální. Vybrala jste si moc pěkný text. Nedošlo ke mně sdělení, chtěla bych, abyste to zpomalila, vygradovala.

Ave: Než jsem se rozkoukala, byla jste pryč. Něco mi tam přebývá, nebo chybí, zopakovala bych to klidně třikrát.

AVr: Pro mě jste strašně kontaktní, zábavná, moc mě to bavilo. Cesta variací je dobrá.

Samuel Zheng, Arthur Rimbaud/Vítězslav Nezval: Co zdržuje Ninu?

JK: Na tu básničku pohlížíte po svém, dáváte nám najevo, že je stupidní. Bylo to zábavné, neotřelé, pevné v gestu. Měl jsem ale pocit, že to se v průběhu trochu vyčerpává, chtělo by to vymyslet, jak si s veršem hrát ještě jinak.

AVr: Je to moderní přístup, ale můžeš ho nasadit na cokoli. Vlastně jsi s tím textem neudělal vůbec nic. Ignoruješ versologii, ta by hodila plno fórů. Čekal bych, že na té hře podnikneš důslednější práci. 8

AVE: Mluvní technika je katastrofální.

EZ: Mohl byste se podívat i na jiné překlady.

4. skupina

Petra Vališová, Jiří Suchý: Cecilia

AVr: Jste velmi šikovná, velmi kontaktní, jste obdařena velkým množstvím výrazových prostředků, dokážete pracovat s rytmem, timingem, gestem, máte dar komiky. V textu všechny ty prostředky používáte v mikrokompozicích - v detailech, ale v makrokompozici je nedokážete udržet. Nevznikne oblouk, ale to je to nejdůležitější. Problém zábavných detailů je v tom, že se zastaví vývoj tempa a rytmu celého díla.

JK: I v momentě, kdy jsou to představy Cecily, je nutné zachovat ambici nám ty představy předat, vést nás. Jste interpretka, i když jste za postavu.

EZ: Nemáte ujasněný postoj vypravěčky - kdo to vypráví? A postoj interpretky - Petry. Ten text není to nejlepší, co Jiří Suchý napsal, ale přesto bych ho tak moc neměnila. Pan Suchý by se mohl zlobit, nebo by ho mohl trefit šlak.

Marie Jančíková, Petra Braunová: Když Evička začala chodit do školy

JK: Mám pocit, že text je cílený na mladší kategorii a pro mě téma trochu zjednodušuje. Nevím, zda se na tom textu dá pro vás, jako interpretku, stavět. Nepropojuje se mi celek. Měl jsem pocit, že se na mě v místech moc hrnou emoce.

EZ: Jste dobrá vypravěčka. Pro mě je text řídký. Pokud máme potřebu takový text dělat, je potřeba s ním nějak pracovat. Úryvek vám neposkytuje možnost interpretace nebo předání postoje a názoru, máte málo možností jak sdělit něco víc ze sebe.

9

AD: Váš projev se mi velmi příjemně poslouchal, ale od začátku mě mrzelo, že recitujete takovouhle blbinu. Celou dobu jsem si kladl otázku proč.

AVr: Považoval jsem to za herecký pokus.

David Štandera, Jiří Suchý: Jsem nevěrný

AVE: Bavil nás váš nadhled, dokázal jste vystavět absurditu příběhu a nešlapal jste do jednotlivostí. Bylo to sdělné a je vidět, že důvěřujete svému projevu. Jediná výtka - škrtl jste skvělou větu.

EZ: Nastalo to, co mám na přednesu nejradši, osobnost člověka se prolнула do textu, ale přesto jsem cítila odstup.

Vojtěch Ondra, Ivana Chřibková: se sbírky Suchý hadr na dně: Jak jsem byl podvedený a musel uznat, že ne

EZ: Jste přirozený, přirozeně vyprávíte. Bylo to pro mě milé, ale nebylo to úplná bomba. Bomba nebyl výběr textu, ten byl pod váš věk, nepřijde mi to jako dost kvalitní literatura. Cítil jste potřebu stylizovat se do malého kluka a tam jste se dostával do pro mě neuvěřitelné polohy. Dobrý, jste na Wolkrově Prostějově a nenadáváme Vám.

AVr: Tomu klukovi je dvanáct, ale z vaší interpretace mám pocit, že je mu šest. Neprojeví se to jen v dějové lince, ale dominantně v intonaci chlapce, která šestiletému odpovídá. Jste velmi talentovaný, máte skvělé stříhy.

AVE: Herecké prostředky jsou zrádné, odvádí pozornost od interpretovaného obsahu.

AD: Bylo by dobré se vidět, máte výraznou mimiku, někdy jste vykulil oči tak, že to vypadalo, že musí dojít k zásadnímu zvratu, ale nedošlo.

Jan Novotný, Josef Škvorecký: Prima sezóna, Zimní příhoda

AVE: Někdy je zajímavější zkoumat, jaké možnosti se ještě za textem můžou skrývat. Uvažoval jste nad variantou, že ona se jen tváří, že ten styk nechce, ale přitom ho chce?

AVr: Honzo, vy jste dobru, ale ona je strašná kráva. Vyložil jste ji jako strašně nepříjemnou ženskou, ale to ona určitě není.

JK: Jakákoliv interpretace je možná, ale někdy to může přestat dávat smysl.

AVr: Je to jednostrunné, on chce, ona nechce a takhle my tam na ně koukáme. Měl byste lépe vystavět tu milostnou hru, dostat do ní více rafinovanosti.

JK: Je to ukončené uprostřed situace, zůstává otázka, kam to vede.

EZ: Jste velmi kontaktní, držel jste si publikum. Ze Škvoreckého souvětích děláte krátké věty, neporčujete si to.

Natálie Kučerová, Jacques Prévert/Adolf Kroupa: Déjeuner du matin/Snídaně

AVr: Je to písňový text, šanson. Je to o vnitřním pocitu. Nepracujete s tím, co překlad nabízí - hra s veršem, s pauzou. V pauze cítíme atmosféru příběhu. Propojujete verše a tím si ubíráte v napětí. Spojujete verše proti logice a vytváříte významy, které tam nejsou. Pokus zkoušet dvě varianty je fajn, ale postavilo se to proti vám a ta česká část pro mě nefunguje.

AVE: Jakmile něco vygradujete, tak já se začnu zabývat tím, proč to tak je, a unikne mi spousta dalších obrazů.

EZ: Dobrá báseň není nikdy úplně dořečená, když dořečne, tak ztrácí tajemství. A protože francouzsky neumím, tak v té verzi pro mě tajemství bylo nastoleno a bylo to pro mě příjemné v té melodii.

Kateřina Prášilová, Monika Němečková

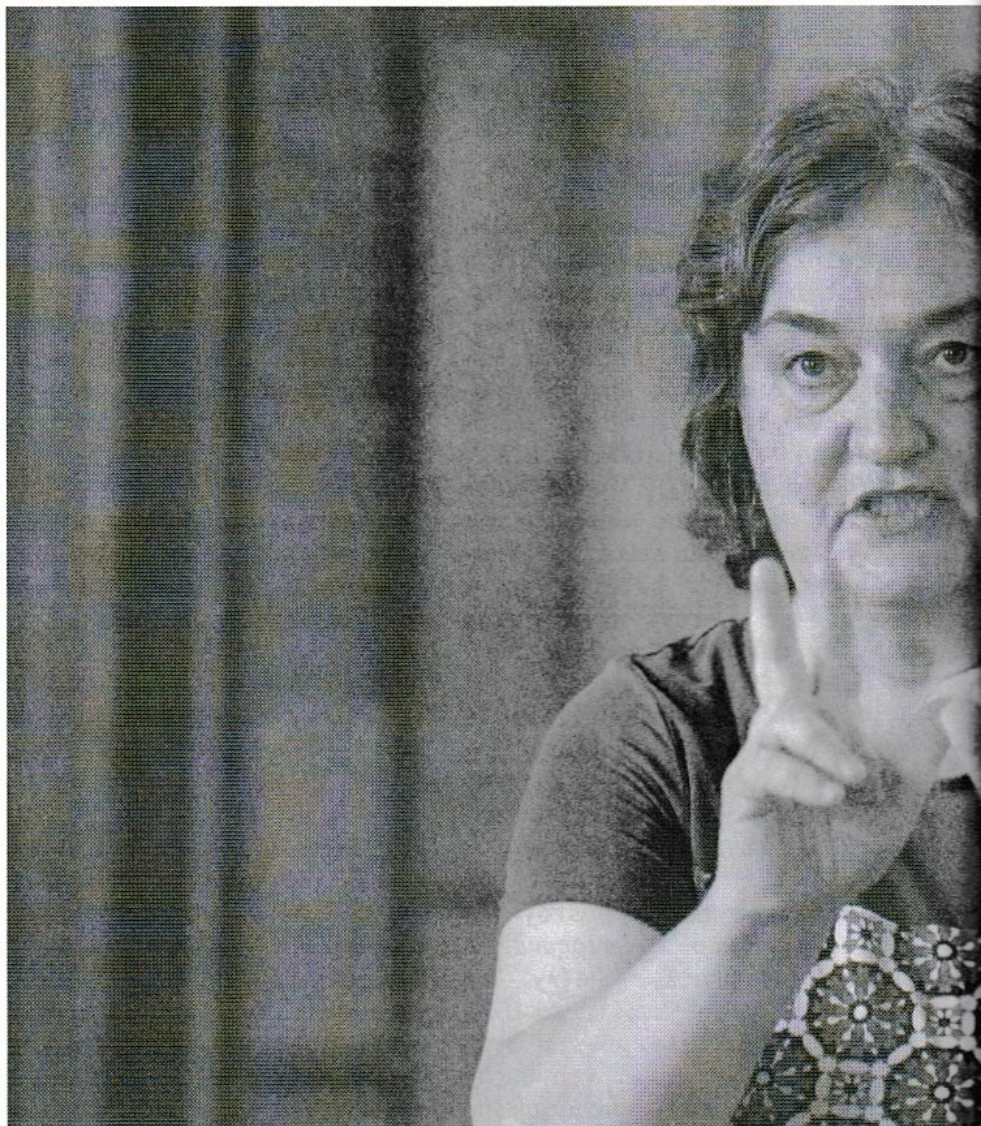
Člověk se hlasem

Přicházím do přednáškového sálu Národního domu, kde se za malou chvíli budou hlasově rozvíjet účastníci Wolckrova Prostějova. Sedám si na židli a nemohu se dočkat začátku. Však od té doby, co znám Evu Spoustovou nebo Ivanu Vostárkovou pro mě získala hlasovka nový rozměr a věřím, že přijdou nové impulzy.

Seminaristé přicházejí a nevidím mezi nimi pouze mladé herce a recitátory, ale i pedagogy a dokonce i Magdalenу Gracerovou Chrzovou, se kterou jsme se potkali už na ranní rozcvičce pro recitátory, kterou vedla. Člověk jednoduše potřebuje obnovovat svoje poznatky a práce s hlasem je dlouhodobá cesta.

Seminář začíná krátkou reflexí z minulého dne, následuje rozcvička. Hlava. Ramena. Ruce. Úklon. Nohy protáhnout. Protočit se v pánvi... V dalších částech se účastníci kontaktují očima a vzpomínají na jména ostatních kolegů, vytvářejí kompozice ze samohlásek svých jmen, měkce je rozeznávají, sami si přicházejí na funkci bránice, atd.

Tato dílna pro mě měla dvě obrovská pozitivna, první se zhmotnilo, když jsem viděl a slyšel, během necelých dvou hodin, jak se účastníkům proměňují hlasy. Jak si sami nacházejí možnosti svého hlasového aparátu. Druhé pozitivum je snad ještě důležitější, náhled na práci, kde pedagog/lektor bere do hry i věci, se kterými přišli sami frekventanti.

Mgr. Pavla Sovová Ph.D. pracuje jako ředitelka Základní umělecké školy Chrást, hlasovým seminářům se věnuje už jen okrajově, minulý rok učila na DAMU (katedra autorské tvorby), na pedagogické fakultě Západočeské univerzity v Plzni vedla semináře vedoucí k osobnostně sociálnímu rozvoji resp. předmět hlasová a řečová výchova.

Všichni známe hlasovky, které vedou přes říkadla, rozmlouvací cvičení apod. Vy na to jdete trochu jinak, kde to začalo?

Pavla Sovová: Vycházím od doc. Libuše Válkové, která učila v 70. až 80. letech na Lidové konzervatoři, v současné době konzervatoř Jaroslava Ježka.

Ivan Vyskočil vedl herectví a autorskou tvorbu a tam jsem se setkala s Libuší Válkovou. Začala jsem u ní studovat hlas, ona pak přešla na DAMU, ale i v současné době zůstáváme v kontaktu, vedla mi disertační práci. Takže já vycházím hlavně z ní. Ale samozřejmě člověk hledá in-

dotýká prostoru

mladá - studovala jsem a najednou jsem ucítila tu souvislost hraniční podpory. A s tím o čem mluvil Vyskočil, že tím hlasem se člověk dotýká toho prostoru. Byl to pro mě nový zážitek, nový objev. A potom jsem to začala používat, i když lidé vedu, že se prostor dá vzít do hry a že ten prostor aktivuje naše tělo, pokud ho začneme vnímat. A následně aktivuje dech, bránici, celého člověka a tím pádem hlas.

Dokáže se hlas dotknout prostoru?

Pavla Sovová: Hlas vstupuje do prostoru a přes ten prostor vstoupí do prostoru těla druhých. Myslím si, že si to neuvědomujeme, ale vnímáme ho i propriocepcí (vnitřním hmatem). Není to jenom sluchová záležitost, to by se neslyšící nenaučili mluvit, ale oni se to naučí díky tomu, že cítí hlas, cítí vibrace. Zároveň přes kvalitu hlasu vnímáme vzájemné vibrace, hlas vstoupí do těla, do posluchačů. Nejen prostor místnosti, ale i prostor našich fyzických těl a duše, tam je přesah.

spiraci jednak studiem, jednak různými setkáními, hodně mě ovlivnila taky pedagogika v duchu Orffova Schulwerku, kde jsem byla v Salzburgu na kurzech a tam mě taky práce s hlasem zajímala.

chodila k doc. Válkové a dál k tomu studovala psychosomatiku, zatímco já šla přes hudebku.

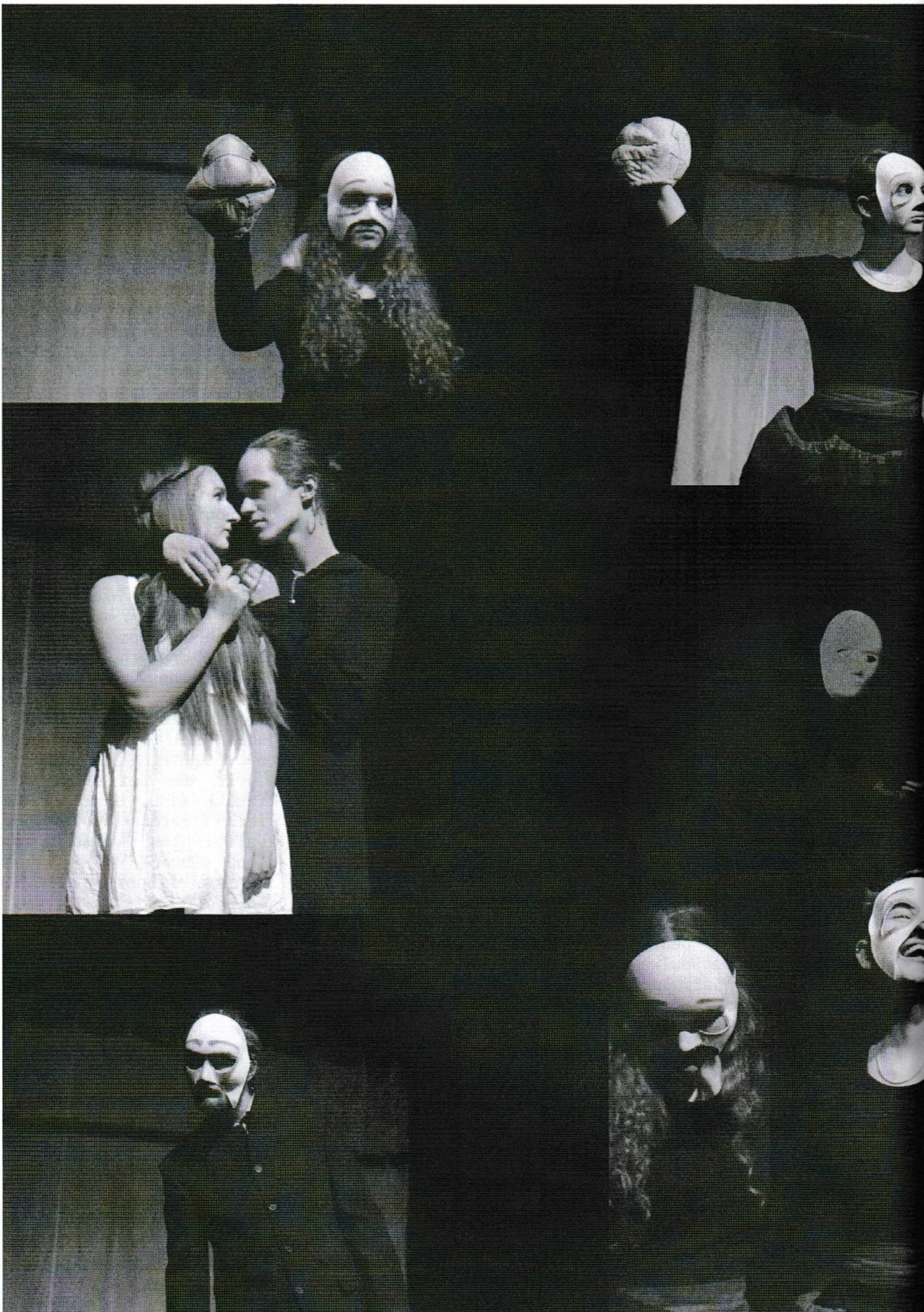
Mně vaše práce připomíná hodně způsob vedení Ivany Vostárkové...

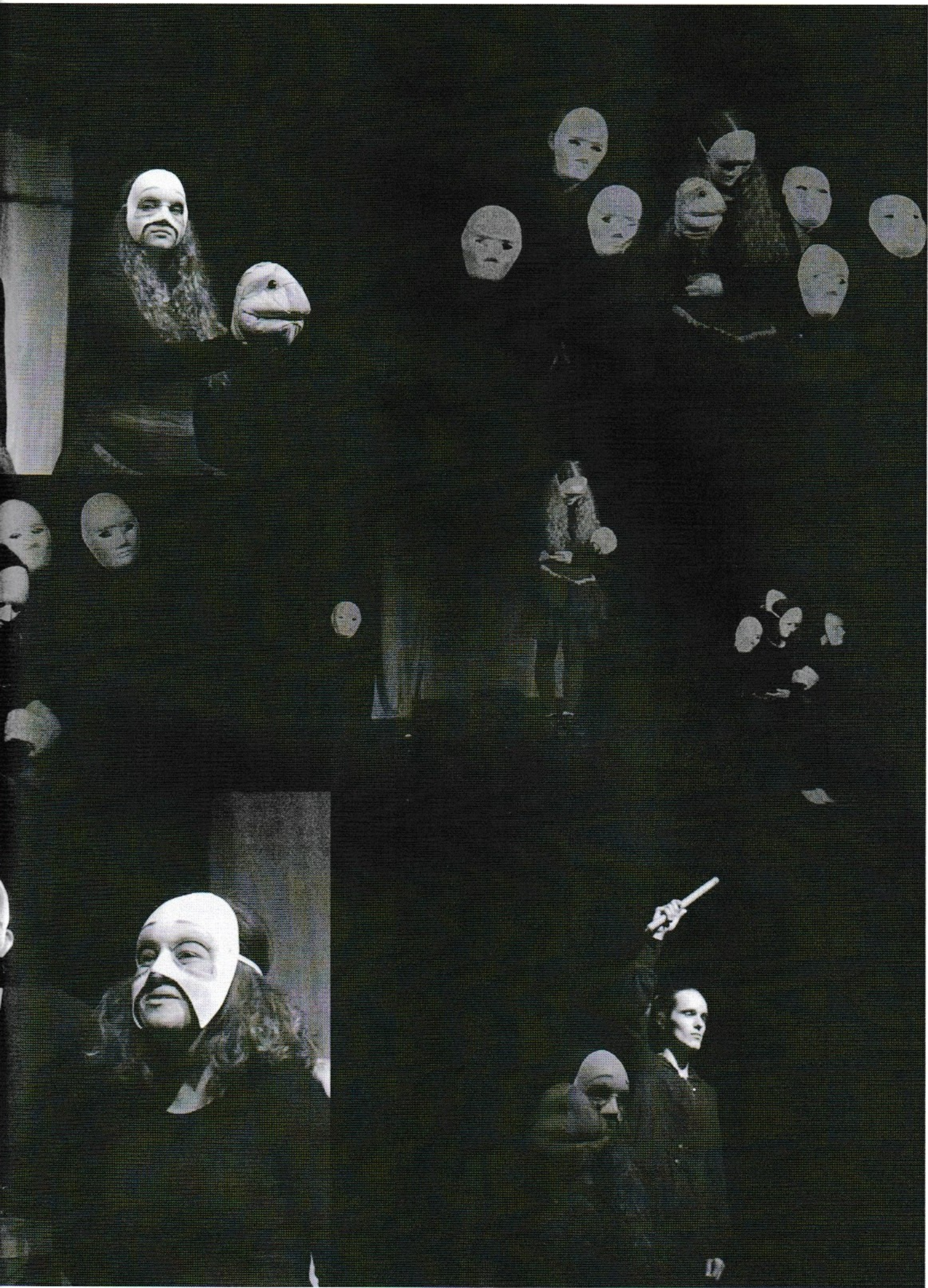
Pavla Sovová: My máme společného guru, ona totiž taky

Co pro vás znamená Hlas v prostoru?

Pavla Sovová: Prostor bych přiřadila ke svým učitelům. Pamatuji si jeden z momentů, když jsme zkoušeli v kostele, já měla sólo, byla jsem

Pavel Skála

RECENZE

K adaptaci
poezie

Soubor **Dohráli jsme** přivezl z Uherského hradiště vlastní úpravu Dykova *Krysaře*. Adaptace náročné a krásné novely, která patří k pokladům české poezie, člení text do kratičkových výstupů pro dva herce a pět hereček. Právě personální možnosti souboru vedly inscenátory k půvabné interpretaci hamelnských měšťanů: radní města jsou směšné maňáskové loutky voděné herečkami – jejich manželkami. Špína, od níž má Krysař městu pomoci, je tedy i pokřivenost politiků-podpantofláků.

Mladé herečky a herce text očividně baví – respektive baví je představy, které Dyk svým jazykem dokáže v čtenářích probudit. Toto nadšení z obrazu vyvolaného básníkem bylo patrně pro adaptaci určující a je také jedním ze zásadních problémů, s nimiž se inscenátoři potýkali. Adaptace *Krysaře* fragmentuje *Krysaře* na kratičké výjevy či obrazy odpovídající patřičnému emočnímu zážitku ze čtení poezie, mezi těmito sekvencemi a jako podkres v některých situacích hraje hudba (která by se dala připodobnit k hudbě filmové). Toto osekání příběhu pouze na představy s sebou nese rizika, s nimiž se soubor podle mého soudu nevyrovnal úplně šťastně.

Jednak tento lyrický přístup ohrožuje vyprávění příběhu: s vyzdvihnutím dojmu, jímž na adaptátory Dyk zapůsobil, se při dramatinizaci vypustila logická návaznost příběhu a podstatné okolnosti podílející se na smyslu dané scény (např. v závěrečné scéně, kdy Sepp Jörgen nevstoupí do koppelské propasti, adaptátoři vypustili pokušeňský hlas, který mu slibuje, že v Sedmihradské zemi bude mít lásku Kätchen a Lory, dívek, které miluje a ony se mu vysmívají; bez tohoto motivu je Jörgenovo rozhodnutí odejít s dítětem velmi oslabeno). Potom také tento druh inscenování ohrožuje herectví: s přenesením důležitosti na zážitek z četby poezie hrají herci často především tento dojem, což divákovi znemožňuje zažít poezii na vlastní kůži. A také to inscenátory vedlo k hledání takových divadelních prostředků, které by dokázaly zprostředkovat tento abstraktní dojem jakoby přímo – a s nalézáním nových a nových nápadů se inscenace od čisté expozice dostává ve svém průběhu až k jakési přehlcnosti a smyslové zmatenosti jevištních prostředků v závěru.

Samotné převyprávění příběhu má ještě rámeček, představení uvozuje a zakončuje dívka u stolku s čajem, která si při světle lampičky čte ze staršího vydání knihy Dykova *Krysaře*. Patrně to má být vysvětlující rámeček, upozorňuje diváka na to, že uvidí scénovaný zážitek z četby –

ale díky nedotaženosti konceptu (dívka je velmi špatně vidět, plní také funkci nářeky a dvakrát vstupuje do příběhu zesíleným hlasem) to nebylo možné během představení pochopit.

Při sledování představení se ve mně svářely dva silné zážitky – jednak jsem sledoval zapálení mladých herců pro Dyka, pro slova, pro krásu, nadšení z poezie a touhu sdělit tento dojem jiným lidem; a současně jsem viděl těžké zápolení s látkou, kterou není snadné adaptovat pro divadlo. Hlavní ponaučení z představení pro mě bylo, že ani silné okouzlení poezií samo nestačí k silné inscenaci divadla poezie – a to ani takové poezie, jakou je Dykův *Krysař*.

Chtěli jsme hrát punkového Medvídka Pú

Rozhovor se souborem Dohráli
jsme o představení Krysař

Kdo přišel s Krysařem?

Patrik: Přišla s tím naše paní učitelka a režisérka. Přišla s více hrami a my jsme na Krysaře řekli „jo“.

**A nad kterými předlohami
Krysař zvítězil?**

Tereza: My jsme chtěli původně hrát punkového Medvídka Pú, ale naše paní režisérka chtěla hrozně moc hrát Krysaře, tak jsme ustoupili.

**Co vás na tom představení
nejvíc baví?**

Patrik: Že si můžu na tyhle lidi zařvat. (ukazuje na zbytek souboru)

Zora: Celkově se mi líbí zpracování naší paní režisérky. Samozřejmě jde o těž-

ké téma, ale zpracování je velice pěkné, já si ho osobně velice užívám. Přála bych si to někdy vidět z pohledu diváka. Líbí se mi ta atmosféra, kterou vytváříme.

A vymýšleli jste si jednotlivé situace sami nebo jste pracovali na základě hotového scénáře?

Patrik: Scénář byl svým způsobem napsaný, ale tance jsme si tvořili sami. Režisérka pak udělala jen menší změny.

Zora: Hodně scén bylo hrubě načrtnutých a my je potom během zkoušení pilovali. Byl to takový proces.

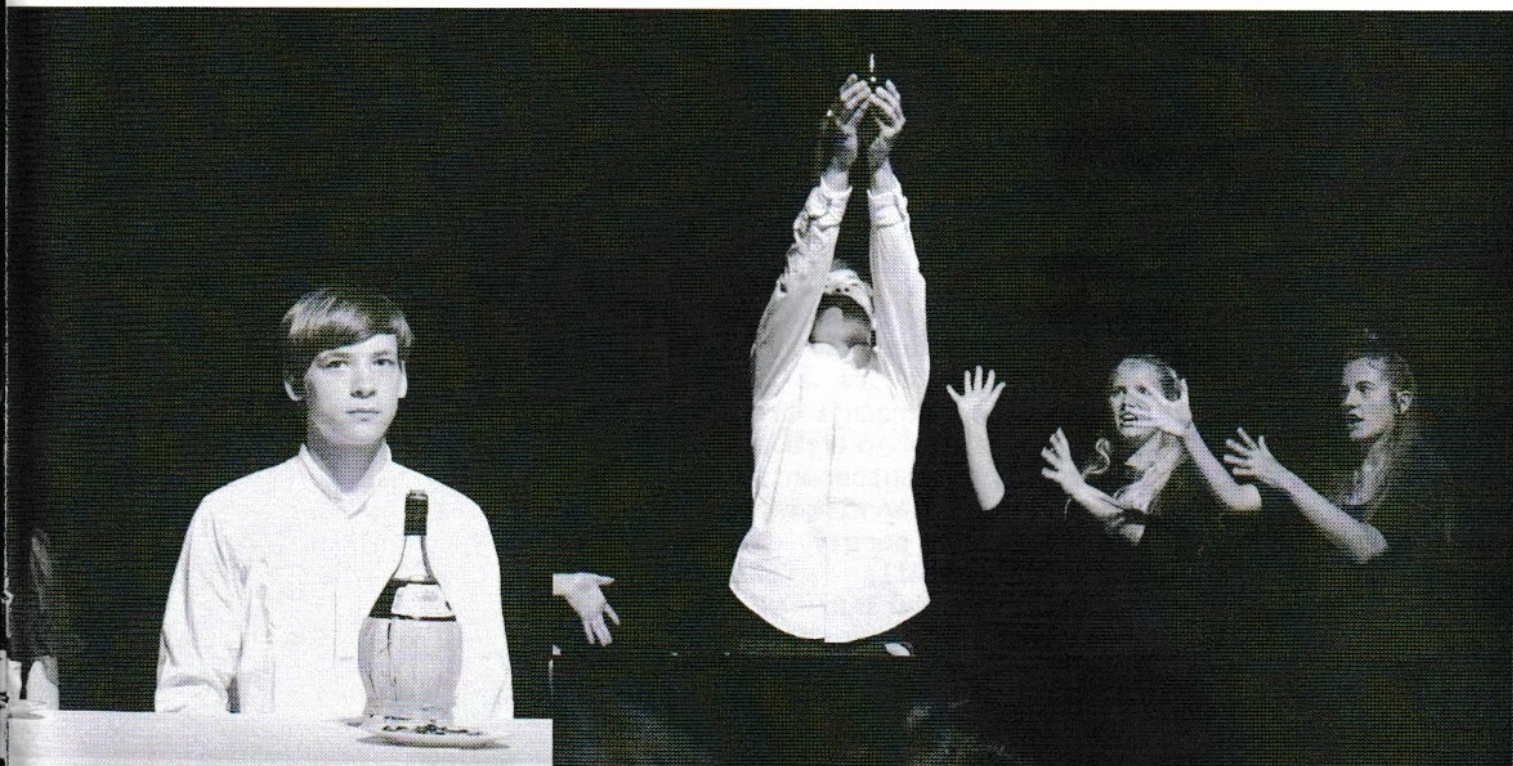
Během představení často vstupujete z role do role. Jak moc je to pro vás složité?

Sára: Myslím si, že je to dobré. Každý si vyzkouší více rolí, navíc nemáme v souboru tolik lidí, takže jsme to vzali tak, jak to je. Je to o to větší adrenalin - rychle se převléct a stát se najednou někým jiným.

Tereza: Hodně jsme se s tímto představením naučili. Třeba práce s loutkou byla pro mě nová věc. Ze začátku to bylo pro mě problematické, ale pak jsme se s nimi naučili pracovat.

Jakub Maksymov

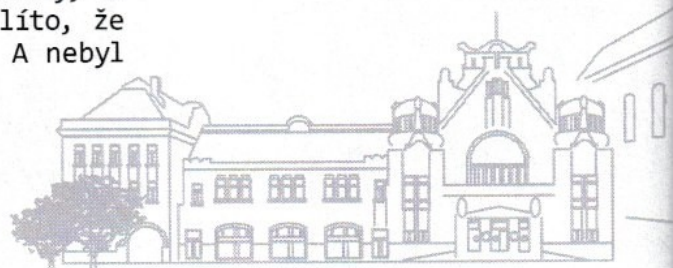
RECENZE

Theatrum
vína a krve

Divadelní soubor Convivium z Jaroměře pod vedením zkušené pedagožky Jarky Holasové přivezl do Prostějova nedlouhou, leč obrazově i tématicky hutnou inscenaci se strohým názvem Erben 1862. Představení zpracovává relativně méně známou erbenovskou látku - „národní“ pohádku Král Tchoř, která byla v roce 1862 pod pseudonymem J.E. Miletínský uveřejněna v almanachu Máj. Na půdorysu jednoduché bajky o hašteřivých slepicích, jež se nedokáží dohodnout s požívačnými a marnivými kohouty a zvolí si za krále úlisného cizince - Tchoře, který je nakonec zneužívá a pod různými záminkami za účelem vlastního nasycení rdousí - jsme mohli sledovat stylizovanou výpověď o politické tragédii známé (nejen) z dějin i nejpálčivější současnosti českého státu. V inscenaci byla k vidění vysoká (v zásadě profesionální) úroveň divadelní práce. Byl nám nabídnut překvapivý mix divadelních žánrů a stylů oscilující na pomezí loutkového či spíše objektového divadla, fyzického divadla, pantomimy a divadla poezie (a to zcela v rámci jeho nejpřesnější možné definice - divadla nedramatického textu). Pro celou inscenaci je charakteristická ukázněná

ansámblová souhra a hravost v nakládání s obrazy, které překračují hranice „běžné reality“ a vytvářejí na jevišti autonomní svět osvobozených divadelních znaků. Obdiv poroty i diváků si vysloužila také celkově ukázněná, tj. účelná a energeticky šetrná forma. Díky vysoké úrovni a vytříbenosti zhlédnutého bylo možno uvažovat o dalších možnostech rozvíjení a kompozice tvaru - například o akcentování situace, ve které se Tchoř stane králem nebo o jasnějším vyznění konce. Důležitým dílčím tématem inscenace je jídlo a pití - právě přes obraz jakési permanentní večeře (latinsky convivium) či erbenovsky svátečního prostoru večeřadla k nám nejednoznačná a komplexní témata promlouvají s až fyzickou naléhavostí. Tato naléhavost (byť v minimalističtější, odlehčenější variantě) významně připomíná například práci s podobnými motivy v dílech Franze Kafky, Jaroslava Haška či Jana Švankmajera. I v tomto smyslu jsme viděli na scéně podobenství, jež je bytostně české a přece univerzální, a které skrytý angažovaný apel obratně prolíná s lidovou karnevalovou tradicí. Takové divadlo mě baví. Vzdor možným a různým drobným výhradám: bavit jsem se královsky, slastně, orgasticky, a vlastně mi bylo jen líto, že to není ještě delší. A nebyl jsem myslím sám.

Vojtěch Bárta

Představení na objednávku

*Rozhovor se souborem
Convivium*

Podle programu jste pracovali s Erbenem jako předlohou? Který Erbenův text to konkrétně byl?

Jarka: Původně jsme mysleli, že to je bajka, ale prý je to exemplum. Takové kratší dílko zařazené v jeho kratších prózách.

Jak dlouho s materiálem pracujete?

Jarka: Kupodivu bylo představení na světě rychle. Tvořili jsme ho vlastně na zakázku na Posed 2019, podzimní setkání divadelníků ve Svitavách, kde bylo téma: Svoboda?!. Takže premiéra byla v listopadu 2019.

Hlavní téma, které rezonuje ve vaší inscenaci, je tedy svoboda?

Terka: Pro mě je to hodně nadčasové a univerzální představení. Bude to platit vždycky, je úplně jedno, kde žijeme.

Jarka: Podle mě není jedno, kde žijeme. Pro mě se představení zabývá českou realitou.

Jak vznikalo vaše uchopení předlohy a její inscenování?

Kája: Na začátku loňského roku k nám do souboru přišly dvě nové holky.

Jarka tedy chtěla, abychom začali úplně od začátku - od práce s předmětem. Začali jsme tedy s předměty a už nám to zůstalo.

Jarka: Byla to improvizace. Otevřela jsem skříně se starými věcmi a ve dvou partách jsme pak hledali materiál, který bude fungovat v napětí a ve vztazích.

Zvládá Jeník víc zkoušek nebo představení za den?

Jarka: Na Chrudimi to zvládl zahrát i čtyřikrát po sobě.

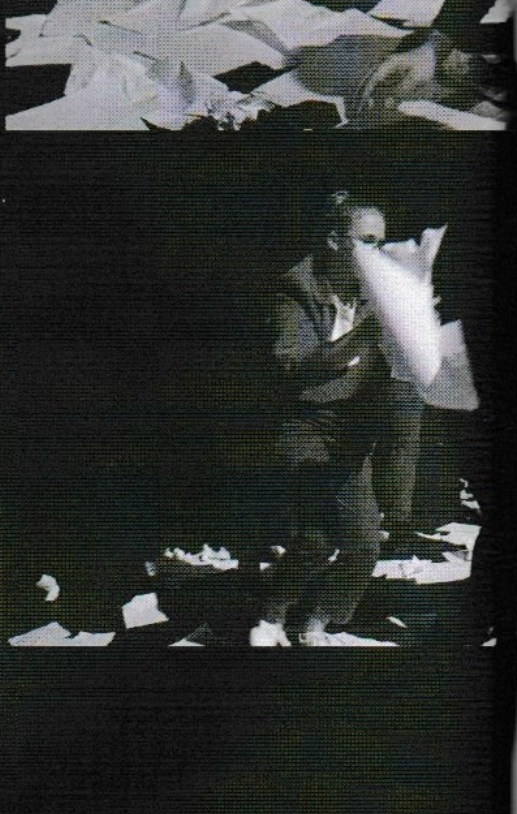
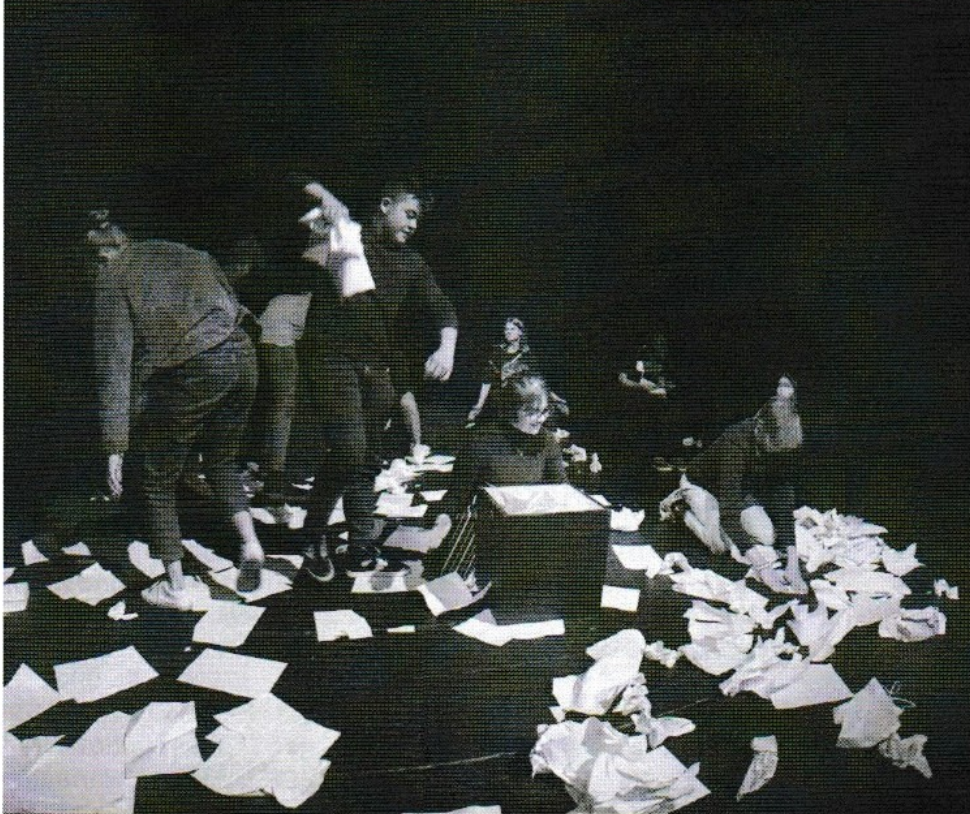
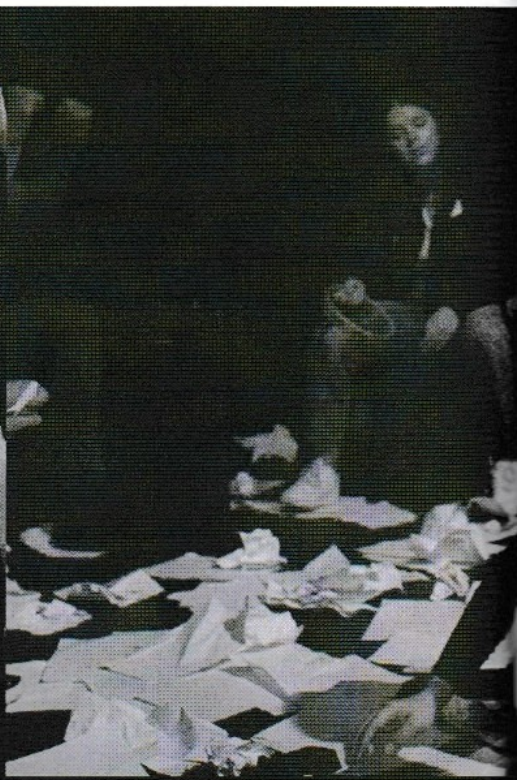
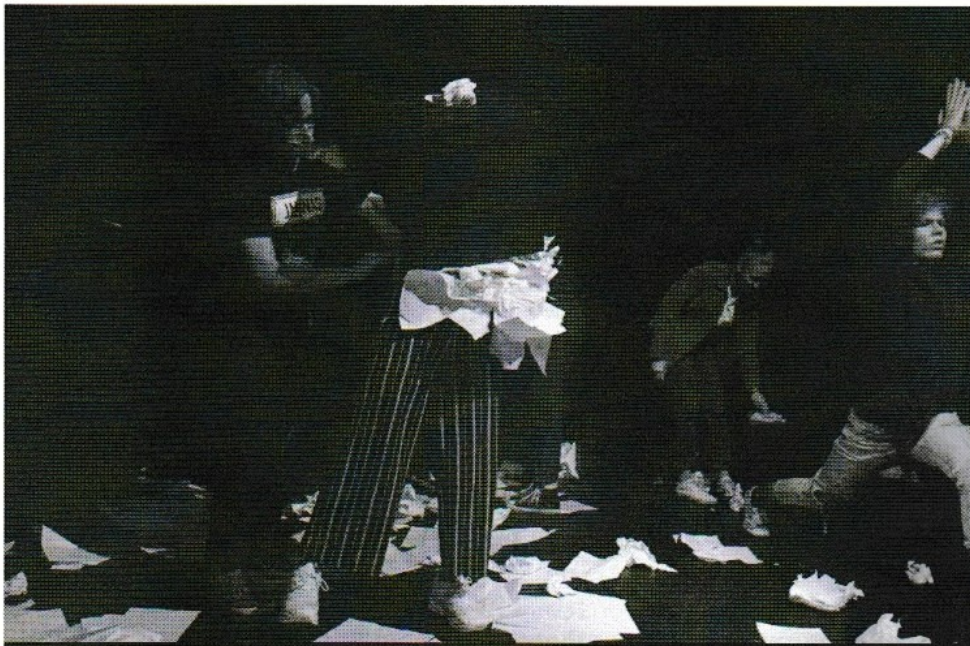
Kája: Ale dneska tu láhev poprvé exnul.

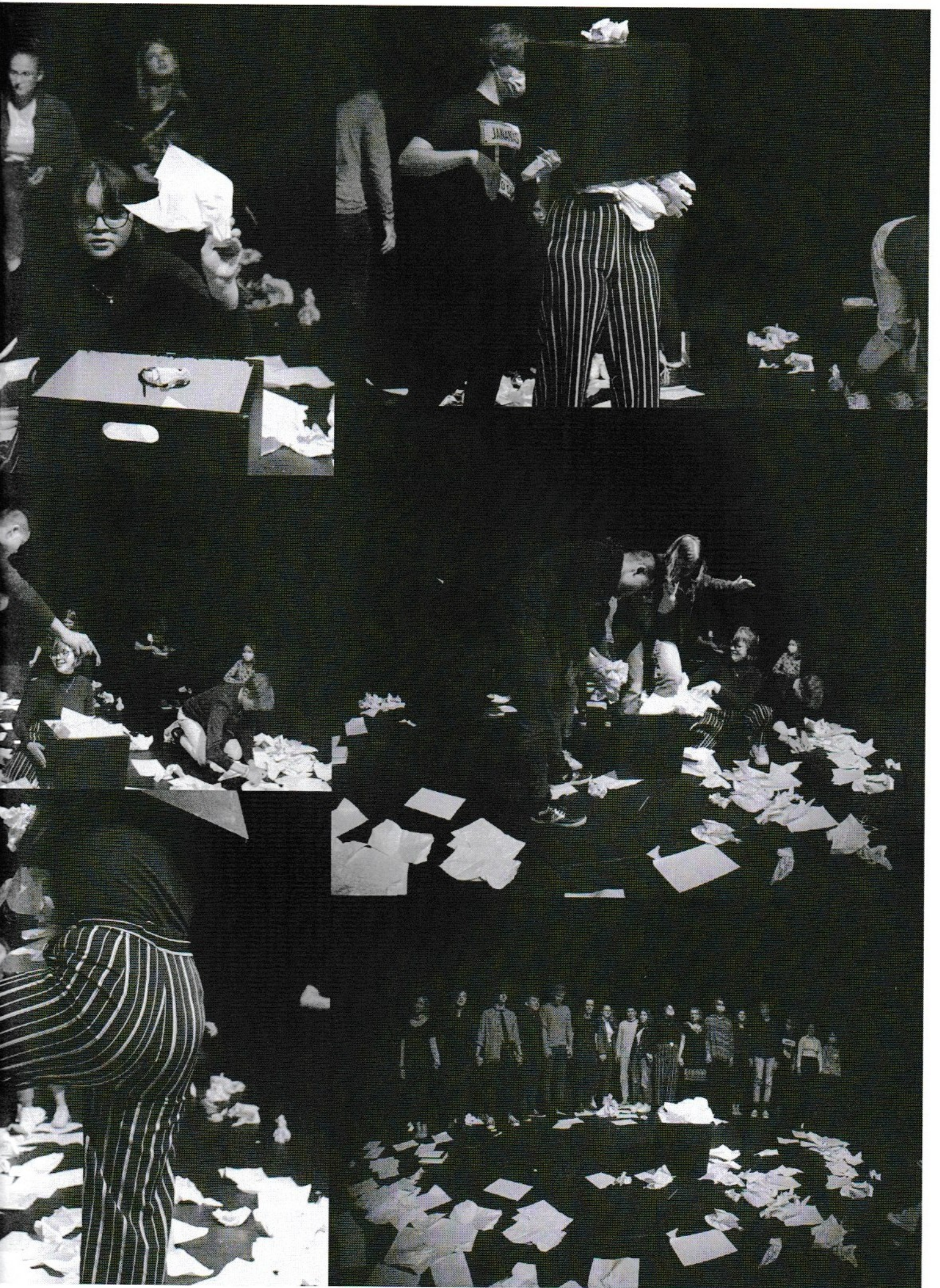
Představení nese název Erben 1862. Jako jedinou spojitost Erbena a roku 1862 jsem našel vydání jeho sborníku *Nápěvy prostonárodních písní českých*. Proč tento letopočet?

Jarka: Se sebráním nápěvů to nemá nic společného. V roce 1862 vyšel almanach *Máj*, kde se tento Erbenův text poprvé objevil. Erben jako archivář nesbíral, jako třeba Božena Němcová, své náměty mezi lidmi, ale v archivu, odkud zřejmě pochází i toto exemplum. Exempla jsou mravoučné příběhy, které se používaly v rámci barokních kázání. V *Máji* text poprvé vyšel, tehdy ještě ne pod jménem Erben, ale Miletínský.

Vítek Marušák

Co je ti po tom, že jsme si vzali Ladislava Nováka z Třebíče, to je snad naše věc, ne?

Příležitostný recitační soubor Úmysl dobrý, Uherské Hradiště: N³

Vychází vaše performance z konkrétní akční básně Ladislava Nováka z Třebíče?

Eliška: Já si myslím, že jste to nacítla, ne? Každý má svůj čas, hvězdy se mění, karta se obrátí, každá strana má dvě mince. Odpověď už teď všichni znají, jen to ještě nevědí.

Proč Ladislav Novák z Třebíče?

Barbora: Co je ti po tom, že jsme si vzali Ladislava Nováka z Třebíče, to je snad naše věc, ne?

Eliška: On se narodil ve lvu 4. srpna a já taky, já jsem 6.

Hana Nemravová: Stop, paní redaktorka je hodná, tak můžete být samí sebou.

Soubor se zaraduje, sbalí na zemi vyskládané minerály, típne svou asi desátou cigaretu a na pokyn Hany Nemravové oklepe stylizaci skupinky asociálních exotů a začne odpovídat řekněme v rámci normy.

Vychází vaše performance z konkrétní akční básně Ladislava Nováka z Třebíče?

Jeden člen souboru, Vojta, si vyhrnuje tričko a předvádí na břiše napsanou báseň (vizte obrazovou přílohu).

Hana: To je báseň Ladislava Nováka z Třebíče. On píše různé návody, v knize Receptář jsou texty, které vždy končí stylem „Když tě sebere policie, řekni, že tě k tomu navedl Ladislav Novák z Třebíče“ apod. Tak jsme taky skončili Ladislavem Novákem z Třebíče. Ale o konkrétní návodnou báseň se nejedná, vyšli jsme pouze z tohoto principu.

Proč Ladislav Novák z Třebíče?

Anežka: To víte, to jsme tak seděli u piva.

Barbora: Hanka nám nabídla pár témat, která bychom mohli zpracovat...

Eliška: Seděli jsme u piva, četli jsme si básně Ladislava Nováka a byli jsme nadšení!

Měl podle vás Ladislav Novák Úmysl dobrý, který nebyl přijat společností?

Hana: V rámci koncepce souboru to funguje, protože nesměl publikovat.

David: Publikoval, ale až od 70., 80. let.

Barbora: A samizdatově.

A jaký úmysl podle vás Ladislav Novák s těmito akčními básněmi měl?

Eliška: Určitě dobrý. Je to zvláštní věc, i dnes to bylo vidět, že každý úplně jinak pracuje s prázdným papírem a pódiem.

Jaké jste zažili divácké reakce?

Hana: Jednou třeba nikdo vůbec nevyšel, byli tam takoví trapní diváci, kteří hodně mluvili.

Veronika: Na premiéře nám divák odešel, to se nám moc líbilo. Byl prostě pod tlakem.

Hana: Těch deset minut nedodržíme přesně. Zeptala jsem se dnes technika, jestli ho to ještě baví a on řekl - jo, ale brzy přestane. Tak jsem tu hudbu na konci pustila.

Poprvé jste zažili takhle kreativní publikum?

Jednohlasně: Ano, bylo to skvělé!

Kateřina Prášilová

N³

KDYŽ ZABÍTE DIVADLO TAK POŘÁDNĚ ANEŠIM RAT

...

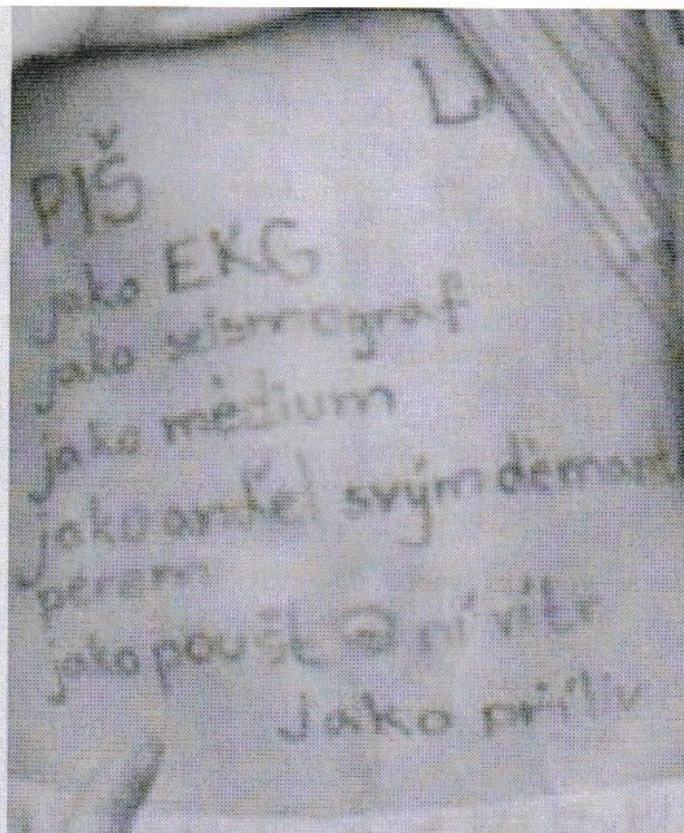
Před

vída

telné

...

Najevištěpřicházíněkolikprvníchodvážlivcůzřejmzdílnypetravášiachápousepápírůkrabicpropisekněkdoodcházíjinísepřidávajíhrajisiprostoremalebohuželanitaksenemohuzbavitpocitužebytmožnáodjedouinscenátořispocitemžesejimjejichkvázidivadelnípokusvyvedluměkžádnéchtibýtúčastenvzniklého hranísinedocházídivadloneproběhlobohuželtěžkoktomuněcodatpřipravímšipárpostavičekvyzkoušímvšechnynachytatalejelikožseaninamomentnedomnívámžebyzúčastněnímohliskutečněněcovymysletnemámstrachžekdivadluopravdudodjedjakékoli překvapeníumírãočekávaljsemžeбудerytmické cvičenížebudervačkasapírovýmikoulemiále místotohoabytosakrádostaloporádný undergroundovýkouletaksiliděna jevišti takjaksibe bezpečněházíspapírnyemámžádnoutouhu státsetohosoučástínedostanu impulzono svévolněpodánípapírkujesnadnejodvážnějšímčinemketerémudodjealetakových pokusu užjsmevi-

dělidesitkyanavícskutečněodvážnýchskutečněnepředvídatelnýchnebezpečnýchtedyneudržitcíchseventencíchpředpřipraveněsvévoleabynedoslokmýlcechápuocošlojakýbylzáměrjaksmladýmimlátítouhazrušitdivadlobýtrevolučnítakříkajíc senatovysratalepročsitedynatohrátpročsihrát na autenticitupročnepřijít takjakjsemzkrátkaHonzaKačenabysevámtam vysralacobyste pakdělalinatakovázásahpokudjeproperformerpřipravenzrušitdivadlomusíbýtpravennicesmíbýtmocskromhranicevlastníhoživotajenžeituužmnozípokoušelizamínkustojímarinaabramovičzkrátkadivadlosenestalodivadelníambicetoneměloale nebýtambicepořádněnamukázatjakrevolučníumíbýtmožnábyvysledekskutečněšdivákemnějakhnultakhlestojímenamístěnehnemeseakvystoupenímimorámeckonformitynedocházítolikokneviděnémuavíc dodávatnetřeba.

Vít Malota

Rozbory divadel

Trend rostoucí kvality rozborů divadel poezie se ve čtvrtek večer potvrdil. Komponovaný večer plný důkladných analýz i napětí byl zakončen performancí poroty. Zkrátka krása. Kde se tohle zastaví?

Dohráli jsme, Uher- ské Hradiště: Krysař

Jako první si vzala slovo Jarka Holasová, která si povzdechla, že úžasný nápad s využitím postav žen, které ovládají své manžele, zůstal nevytěžen. Mrzí ji, že herečky nepracují s loutkami mužů jako s partnery. Požaduje od hereček přesnější práci.

Nemravová, vedoucí souboru, okamžitě zareagovala s tím, že herečky hrály s loutkami poprvé v životě a lepšího výkonu nejsou schopny.

Kubák Nemravovou umravnil s tím, že jakožto člen souboru dostane prostor na konci rozboru.

Jeden divák (úterní a středeční první odvážlivec) ocenil snahu herců se s textem poctivě poprat. Podle něho se ale bohužel představení utopilo v emo-dekadentní atmosféře.

Několik dalších diváků se shodlo na tom, že hercům často nebylo rozumět a že je často přehlušovala hudba.

Renata Vordová vyjádřila svou bezradnost nad tím, jak interpretovat rámeček inscenace. Slečna s čajem a lampičkou nejprve diváky uvede do toho, nač se budou dívat a představí jednotlivé postavy. Tatáž slečna později vstupuje do děje v roli Fausta a pokouší krysaře, aby zneužil své moci. Nakonec dořekne zá-

věr příběhu jako vypravěč. Vordová si však láme hlavu nad tím, co z toho vyplývá. Je celý odehrávaný děj její představa? Vordová taky zjistila, že ne všichni diváci si slečny na začátku představení všimli. Nebyla si proto jistá, zda má, či nemá být vidět.

Nemravová opět vstupuje do diskuze a vysvětluje, že herečka má být vidět, ale ne úplně. Následně je opět umravněna.

Ivo Kristián Kubák provedl průzkum, kolik lidí herečku na začátku představení zaregistrovalo. Přihlásila se cca 1/4 sálu.

Vítka Malotu potěšilo, že si soubor zvolil ke své práci látku Krysař, ačkoliv si je vědom toho, jak je těžké ho udělat. Krysaře považuje za velkou kládu, která má určitý poetický jazyk, se kterým je nutné pracovat. Hlavní problém inscenace spatřuje v situacích (respektive v jejich absenci). Herci v rámci představení nejednali, jen se chovali. Měli sice přesnou představu o emoci, se kterou mají text říkat, ale samotná slova byla nena- plněna. Malota dále problematizoval použití růže jako znaku. Nerozklíčoval, proč má barvu, jakou má, ani co symbolizuje.

Jarek Jurečka poukázal na problémy scénáře. Je v něm vybráno vždy několik vět, které nesou nějaký význam, ale jsou vytrženy ze všech okolností, které nesou smysl té které situace. Scénář pracuje s krásným jazykem předlohy, ovšem bez situací ty věty ztrácí svůj původní smysl a jsou ploché. Například v původní Dykové předloze se postava Fausta,

který pokouší krysaře, nachází v hospodě, kde předvádí krysaři kouzla. Děje se to ve veřejném prostoru a krysař v konfrontaci s druhou postavou musí učinit rozhodnutí. V podání souboru krysař komunikuje pouze s jakýmsi hlasem. Zdá se spíše, že jde ovnitřní hlas krysaře. Co se týče vztahu Krysaře a Agnes, tak v představení zazněla většina dialogů z literární předlohy, ale reálné situace mezi nimi nebyly. Z představení nepochopil, že mezi nimi vznikla velká láska. Potom pro Jurečku nefunguje ani znásilnění Agnes Kristiánem, protože nechápe, na co Kristián žárli.

Vojta Bárta neporozuměl způsobu, jakým inscenace pracuje s hudbou. Někdy je využita jako podkres, ale často přehlušuje herce, jindy je využita pouze jako mezihra. Bárta postrádal práci s kontrapunktem nebo dramatickým napětím. Bárta dále mluvil o znacích, se kterými soubor pracuje. Krysařova flétna jako znak funguje jasně, nicméně navrhuje osekát nadbytečné prvky v kostýmech a také vůbec neporozuměl využití růže. Dále pochválil expozi- ci. Představení hamelnských žen v něm vzbudilo velké očekávání. První dva obrazy měly pro něj silnější atmosféru než zbytek inscenace.

Kubák se vyjádřil v tom smyslu, že Krysaře považuje za velmi dobře interpreto- vatelnou látku. Dnešní doba podle něj přináší řadu témat, která v Krysaři lze najít. Zhlédnuté představení mu nicméně připadlo jako ultra konzervativní inter- pretace Krysaře, skoro jako kdyby předlohu napsal Jirásek. Celek pojmenoval jako aranžované divadlo, obrazy, které nebyly oživeny. Dále řekl, že divadlo se má nejenom stavět a aranžovat,

ale i nabourat. Herci by měli mít (např. v generálkovém týdnu) možnost dodat do inscenace vlastní názor. V současném stavu mu připadá, že má inscenace náběh k rockové operě. Krysař má superhrdinské gesto. Žánru odpovídá svícení i tklivá hudba. Žánrový posun udal jako příklad, jak by se inscenace dala nabourat. Celkově mu současný tvar připadal velmi blízko hranici kýče.

Malota se dále vyjádřil k tomu, že je vidět, že herce jejich postavy něčím poutají, že určitě nad nimi strávili spoustu času. Nicméně Krysaře považuje za tak náročné dílo, že je podle něj nutné se k němu pořad vracet a ptát se, co je to za postavy, co chtějí. Krysař podle něj nemůže být jen temný, je to barvitá postava a prochází si nějakým vývojem.

Renata Vordová navázala s tím, že si byla vědoma toho, že herec chtěl předvést krysaře našťavaného. Ovšem ona by potřebovala vidět i to, co krysaře k tomu vzteku dovede a jak.

Poté bylo slovo předáno Nemravové. Vyjádřila se tak, že porota dosud rozebírala její dílo a ona by teď ráda rozebrala porotu. Za hlavní problém Krysaře považuje to, že každý divák má o příběhu určitou představu a když vidí jeho zpracování, tak je jeho představa konfrontována s tím, co vidí. Proto porotcům její zpracování nekonvenuje.

Kubák vysvětlil, že to je přeci jedním z hlavních úkolů poroty umět zhlédnutá představení nějak zobecnit.

Na Nemravovou dále zareagovala Jarka Holasová s tím, že pro ni v jejich zpracování žádný příběh nebyl.

Šlo pouze o obrazy z krysaře, dojmologie z knihy.

Vojta Bárta Jarku doplnil tím, že inscenaci chybí nit, která to celé spojí.

Nemravová se dále obhajovala tím, že pracovala s nezkušenými herci, kteří se s textem prali.

(Asi bych to ze své funkce zapisovače neměl dovolit, ale musím zde utrousit jednu osobní poznámku. To, aby se režisér/pedagog opakovaně schovával za „neschopnost“ svých svěřenců/herců, považuji za mimořádné nemravné.)

Convivium, Jaroměř: Erben 1862

Jeden z diváků vyjádřil nad prací jaroměřských obdiv. Prý mu z ní spadla brada. Další ocenil nonverbální část inscenace. Jedna divačka upozornila, že představení mohl uškodit prostor, neboť špatně viděla a až po delší době zjistila, že herci hrají na stole s objekty.

Ivo Kristián Kubák provedl průzkum, kolik z diváků zná předlohu. Zvedlo se jen pár ruk.

Jarek Jurečka pojmenoval práci souboru jako divadlo objektů. Jedná se podle něj o velmi čistou inscenaci. Nicméně všiml si problému ve vztahu její první a druhé poloviny. Nebyl si jistý momentem zvratu, kdy a proč se slepice rozhodnou, že nechtějí krále kohouta, ale jiného krále. Exponovaná žabomyší zášť je podle něj slabý důvod ke vzpouře.

Renata Vordová řešila, kdo je ten kluk, který navrhuje zvolit si krále z ciziny (v jaké roli je v tu chvíli). Nebyl v tu chvíli ani jeden z kohoutů, od nástupu tchoře je jí vše jasné.

Vojta Bárta se vyjádřil, že s tímto nemá problém. Hlavně prý chce soubor chválit za neuvěřitelně ukázněnou práci z hlediska souhry. Viděl divadlo, které čistě pracuje se znaky, které jsou navíc dynamické. Vyvíjí se v čase. Divák až postupně zjišťuje, jaký má význam víno. Obrazně dodal, že z pověstné čechovovské pušky se zde na konci vystřelí. Posléze Vojta z reakcí souboru odtušil, že víno pité na jevišti nejspíš nebylo pravé. Když mu to začínalo být trochu líto, tak Kubák vysvětlil, že jestli je víno pravé či ne, na podstatě znaku nic nemění. Vojta Bárta dále dodal, že z představení měl nadšeně slastný pocit, jako když se dívá na filmy Jana Švankmajera.

Pro Malotu bylo sledování té naturální požitavosti taktéž blahem. Byl rád, když herec vypil všechny skleničky a byl donucen sníst všechny oříšky i vajíčko. Musel se s úkolem poctivě poprat. Ocenil perfektní timingy akcí. Dále pojmenoval jisté drobné chyby (které považuje za patrné jen díky tomu, že je inscenace natolik dotažená). Nakonec se souboru zeptal, kdy přišel nápad, že herec bude během děkovačky simulovat silnou nevolnost. Malota mu prý uvěřil.

Jarka Holasová, vedoucí souboru, uvedla, že to zde v Prostějově vyzkoušeli poprvé.

Vojta Bárta navrhl, že některé stříhy by možná šly vyřešit světlem. Silně na něj působil efekt mluvících hlav z anfasu. Bylo mu líto, když se tento princip něčím porušil.

Ivo Kristián Kubák to viděl už podruhé. Podle něj se jedná o vycizelovanou ukáz-

ku interpretovaného divadla. Ocenil, jak soubor dokáže zamávat se 150 let starým textem tak, že funguje nejen dnes, ale vztahuje se i k 1500 letům zpátky. Jedná se podle něj o vzácnou zdánlivě se vylučující souhru politického, loutkového a fyzického divadla.

Bárta navrhuje označení divadlo poezie.

Kubák nesdílí problémy Renaty Vordové. Ocenil, že se inscenace od hronovských repríz ještě proměnila. Líbí se mu rámeček, že představení přirozeně začíná tím, že tam prostě ti lidé jsou, a na konci přichází i dohra s vrávorajícím hercem.

Jurečka pochválil přesně užitá prostředky. Soubor podle něj perfektně nakládá s rekvizitou a znakem. Víno funguje velmi přesně, nejdřív znamená kohouta, pak znamená krev, kterou se nakonec tchoř opíjí. Jsou to do důsledku smyslem naplněné prostředky.

Jarka poděkovala za rozbor a slíbila později u piva v hospodě dovysvětlit to, kdo je ten kluk, který navrhuje zvolit králem tchoře.

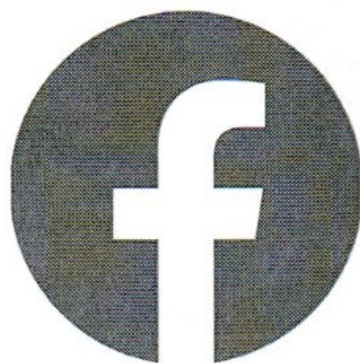
Příležitostný recitační sbor Úmysl dobrý, Uherské Hradiště: N³

Tentokrát porota vůbec nedala slovo divákům a rovnou vykopla sama. Všichni porotci začali jeden přes druhého spílat souboru. Slyším jen útržky: „chaos“, „klišé“, „manipulace“. Jarka Holasová sedící opodál do mě hustí, jestli stíhám zapisovat. Jasně, že ne...

Soubor po prvotním šoku zareagoval očividně připravenou akcí - začal porotcům rozlévat víno a cosi rozehrávat. Poté porotě poděkovali a začali se dožadovat normálního rozboru, na kte-

rý však porota nepřistoupila a diskusi ukončila.

Jakub Maksymov

**Sledujte
živá
vysílání
a videa
z festivalu
na našem
facebook
Redakce
Wolkráče**

Rychl

Jako v Loňském roce vám náš zpravodaj přinese vhledy, náhledy a pohledy na „šedé eminence“ festivalu. Na lidi, o kterých třeba ani nevíte, že se na festivalu podílí, a přesto se bez nich nelze obejít. Opět se tedy ponoříme do stinného zákulisí festivalu a vytáhneme na světlo pohledy lidí, bez nichž by Wolkráč nebyl Wolkráčem.

Dnes jsem vyzpovídal naše moderátory, uvaděče a hostesky.

Co všechno máte na Wolkráči kromě moderování na starosti?

Matylda: Staráme se o divácké hlasování a sčítání hlasů. Jinak fungujeme jako levná pracovní síla.

Anička: Hlavně přesměrováváme dotazy. Vždycky se nás na něco ptají a my nevíme, tak se jdeme zeptat někoho jiného.

Ondra: Takové rychlé spojky.

Jak vznikají moderátorské vstupy? Scházíte se třeba i před festivalem?

Ema: Když máme štěstí, vyšetříme půl hodiny před představením a stihneme to vymyslet. Nám se pod tlakem tvoří nejlépe, s předstihem to nejde.

Jak jste se sem na Wolkráč dostali?

Lidé ve stínu

spojky - moderátoři a hostesky

Anička: My jsme všichni Prostějováci.

Filip: Většina nás chodí na místní zušku, takže odtud si nás paní Drmolová vytáhla.

Matylda: Dělal se veliký konkurz - zpívali jsme, improvizovali, psali rýmy na uvádění, kvůli divácké anketě jsme měli kurzy statistiky. Nebudeme lhát, nebylo to jednoduché.

Patrik: Mně bylo řečeno, že sem půjdu - neměl jsem moc na výběr.

Co si na přehlídce užíváte nejvíc?

Filip: Festival Prostějov rozzáří, najednou to tu začne žít i po šesté večer.

Jaký je Prostějov, když tu není přehlídka?

Ondra: Velmi tichý - čím dál k večeru, tím je tišší.

Filip: Skutečně se toho tady moc neděje.

Ema: Když jdeme po městě, tak bezpečně poznáme lidi z festivalu - mají úplně jinou energii, jsou sympatičtí, povídají si.

Anička: Taky nás všichni zdraví, normálně nás nezdraví ani vlastní spolužáci.

Máte zkušenosti s recitací a divadlem?

Anička: Asi všichni jsme nějakými soutěžemi prošli.

Matylda: Ale laureáti jsme

nikdy nebyli, což nám trochu chybí.

Anička: Já jsem byla úspěšná, dokud jsem byla mladá a roztomilá. Pak jsem z toho ale vyrostla.

Jak se vám pracuje letos v tomto složení?

Filip: Moc dobře. Máme sice napsané služby, kdo by měl kdy a kde být k dispozici, ale stejně jsme tady všichni pořád.

Anička: Kdyby každý chodil jen na vlastní směny, bylo by to dost náročné.

Matylda: Ono té práce je víc, než jsme říkali na začátku, i když se to nezdá.

Cestou do redakce mě odchyťává Martina Drmolová. Zde tedy přinášíme její oficiální vyjádření k práci uvaděčského sboru:

MD: Bez nich by festival nemohl být. Jsou mojí pravou i levou rukou, někdy i nohama.

Vítek Marušák

Městská poezie Prostějov

2. 6. 2020

Kamarád nehodlal odejít, pak se dobýval do cizího bytu.

Hodinu před půlnocí se

na linku 156

obrátil muž

a požádal o výjezd hlídky

k němu domů.

Jako důvod uvedl,

že se nemůže zbavit svého

kamaráda,

který nechce z jeho bytu odejít.

Při zjišťování skutečného stavu věci vyšlo najevo,

že oznamovatel si kamaráda pozval domů,

kde společně popíjeli

a slavili narozeniny.

Za půl hodiny se strážníci s opilým mužem setkali znovu.

Tentokrát se na linku 156

obrátila žena

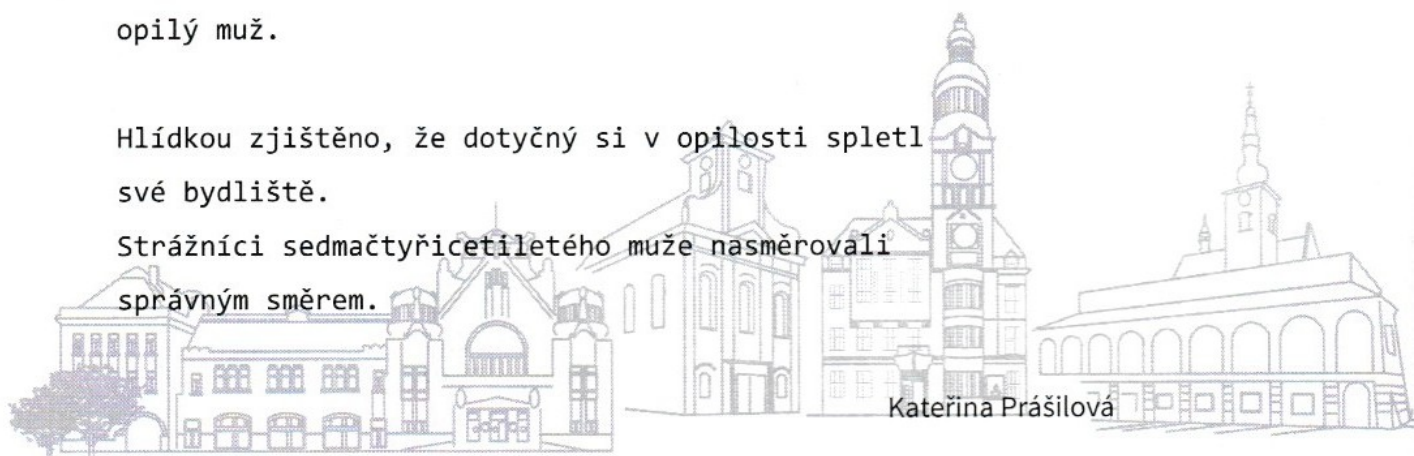
s tím, že na její domovní zvonek

zvoní cizí

opilý muž.

Hlídkou zjištěno, že dotyčný si v opilosti spletl své bydliště.

Strážníci sedmačtyřicetiletého muže nasměrovali správným směrem.

Kateřina Prášilová

Týden s Jiřím Wolkerem

bylo by nutno koncem měsíce zastavit všchnu dopravu.

4. září 1918 (středa)

V parlamentě se včera proslýchalo, že ještě v září dostanou 47letí (tedy narození r. 1871) vojáci dovolenou. Jak se situace vyvine, skoro o tom pochybujeme, leda, že by potom došlo k novým obecným odvodům.

Proslýchá se, že Britské kulometové automobily dostaly se k průplavu du Nord.

Z kanceláře Národního divadla v Brně: Ve středu oblíbená Moorova opereta *Pan profesor v pekle*. (LN)

4. září 1919 (čtvrtek) *Na přání rodičů odchází Jiří Wolker studovat práva do Prahy. Protože se však chce věnovat literatuře, navštěvuje i přednášky a semináře na filozofické fakultě.*

Weekend - anglický konec týdne od soboty poledne do pondělí ráno, má stále více přívrženců. Denní listy stále přinášejí zprávy o tom, který stav zavedl si weekend beze škody pro zájmy celku. Kde kdo chce mít podíl na weekendu, který se stává jakýmsi národním svátkem. Po pěti a půl dnu intensivní práce, půl druhého dne odpočinku, vlastně zábavy, neboť nikomu ani nenapadne, aby weekend věnoval na své zotavení v klidu. Naopak, každý touží rozptýlit se výlety.

Z Národních listů a Lidových novin vybrala Monika Němečková

4. září 1915 (sobota)

Pekařům v Praze bude přidělována mouka v sobotu dne 4. září t.r. od 8 ½ hod. dop. do 12. hod. pol. Poněvadž je v zásobě jen pšeničná mouka jednomletá, mohou se o ni hlásiti pouze pekaři vyrábějící žemle.

Pražská paroplavební společnost vypraví letos předposledně 7. září zvláštní velký parník ke společné projížďce této nádherné divoko-romantické krajiny vltavské.

Večerníky oznamují, že pevnost Grodno padla.

4. září 1916 (pondělí)

Mezi úkoly, jež jiní musejí převzít za padlé hrdiny, jest péče o děti válkou osiřelé. Jest to příkaz nejen soucitu s nešťastnými dětmi, které válkou ztratily přirozeného živitele a vychovatele, nýbrž i vděčnost k těm, kteří věrně plnící své povinnosti, obětovali život za vlast, jakož i chladná rozvaha o budoucnosti národa. Neboť, nemá-li pod následky nynější války trpěti také pokolení budoucí, musíme se náležitě postarati o dítě

ky válkou osiřelé, snažiti se o to, abychom jim, pokud možno, nahradili péči otcovskou. Proto musí býti naším heslem: Za každého padlého vojína českého aspoň jedno zachráněné dítě!

V sadech na vrchu Žižkově pobíhal včera se staženým ohonem a slintaje pes prostřední velikosti a žlutavé barvy, který jevil zřejmé příznaky vztekliny.

4. září 1917 (úterý) *Jiří se začíná intenzivně věnovat literární tvorbě. Oporu nalézá v gymnaziálních učitelích češtiny Janu Kamenáři a Antonínu Dokoupilovi.*

Poněvadž v poslední době zdražen byl uherský dobytek, očekává se co nejdříve zdražení hovězího masa, jež dnes placeno je již 15 korunami za kilogram.

Podle „Nového Vremene“ sdělil ruský ministr dopravy telegrafickým oběžníkem všem ruským železničním správám, že stále se zvětšuje obtíž opatřiti uhlí a jiné věci, nutné pro udržení dopravy. V této chvíli možno opatřiti pouze 45% denní potřeby. Kdyby tento stav potrval,

I n s t a n t n í r e c i t á t o r

Protokol z třetího dne výzkumu

Třetí den festivalu, třetí den výzkumu. Poetizátů mi přehlídka poskytuje nepřeborné množství. Mohu tedy přistoupit k prvním vážným pokusům kombinačním. Mým hlavním vědeckým záměrem dnes bude najít poetizáty, jejichž kombinací vznikne recitátor ideálních tělesných i duševních kvalit. Tento úkol jsem nepovažoval za příliš náročný. Jak hluboce jsem se mylil.

Volba poetizátů pro směs byla přitom naprosto logická. K poetizátu rozervanosti jsem přidal špetičku sebelásky a sebedestrukce - vlastnosti, bez kterých se žádná poetická duše nemůže obejít. Láska k pivu se takéjevila jako složka zcela nezbytná.

I tělesný vzhled recitátora musí být dokonalý, musí také vyzařovat poetično. Trocha sportovnosti jistě neuškodí, ale inhibitor svalové hmoty zdál se mi zcela nezbytný. Vkusné oblečení je samozřejmě možno přidat až dodatečně, avšak jistá dávka kvádrovitosti a motýlkovitosti nemůže být na škodu. Na tomto místě bych velice rád poděkoval místním oděvním butikům, které mi dovolily načerpat z jejich prodejních kusů extrakty módních poetizátů.

Směs se zdála hotova. Po zalití vodou se však žádný re-

citátor nevytvořil. Směs pouze nabobtnala a odmítala na sebe vzít lidské tvary. Jako by chybělo vnitřní sjednocení, důvod existence. Otevřel jsem tedy šuplík šéfredaktora stolu, kde uchováváme ty nejvzácnější poetizáty a esence a otevřel flakónek se jménem Radovan Lipus. Tuto esenci z Lipuse ochraňujeme téměř jako svatou relikvii, teď však přišel její čas. Po přidání esence začala směs nabývat vnitřní integrity a zahušťovat se. Záblesk světla, zvuk fanfár a místo bublavé směsi stál uprostřed redakce - Vít Malota, tedy jeho naprosto shodný dvojník. Stejně pohyby, stejný vzhled, stejná slova. Byl to zkrátka on. Zaradoval jsem se - toto je skutečně ideální recitátor se všemi nepostradatelnými vlastnostmi.

Chyběla už jen poslední přísada, aby bylo dosaženo skutečné dokonalosti. Poetizát, který stojí nad všemi ostatními - poetizát prostějovského laureátství. Je zřejmé, že směs bez tohoto poetizátu nemůže vytvořit dokonalého recitátora. Po jeho přidání se však subjekt začal ošívát, na jeho tváři se objevil utrápený výraz a po několika vteřinách vybuchnul v ničivé exotermické reakci. Subjekt byl zřejmě s tímto poetizátem neslučitelný. Tak i další den výzkumu končí neúspěchem - mohu se utěšovat jen tím, že se mi podařilo vytvořit instantního porotce divadel poezie. Za to nobelovka asi nebude.

Vítek Marušák

Co je to divadlo poezie?

Dnes jsem si řekl, že by se nám mohlo ledacos z našeho tématu objasnit, pokud se zaměříme na vznik samotného Wolkerova Prostějova. Vizte níže.

V roce 1957 došlo pro budoucí vývoj divadla poezie k významné události. Konal se první ročník Wolkerova Prostějova, přehlídky, na níž se každoročně budou setkávat amatérští, poloprofesionální i profesionální tvůrci (nejen) divadla poezie, aby se navzájem inspirovali, vyměňovali si zkušenosti a „udávali tón“ příštího přístupu k tomuto specifickému a pravděpodobně i nejvýrazněji menšinovému druhu divadla, jehož významné inscenace se téměř až na výjimky realizovaly na amatérské bázi. Podle vzpomínek jedné ze zakladatelek – osvětové kulturní pracovníce a divadelnice Jarmily Liebšcherové - přehlídka vznikla jako ústřední kolo soutěže v uměleckém přednesu, která byla o dva roky dříve součástí spartakiády v Praze a v následujícím roce se konala v rámci Jiráskova Hronova, kde ale byla zastíněna divadelní přehlídkou. Herečka Ludmila Pelikánová údajně prohlásila, „že by se měl pro ústřední kolo uměleckého přednesu zvolit Prostějov, rodné město Jiřího Wolkra, básníka mládí a průkopníka nové doby a jejího pokroku.“ (Jiří Wolker byl jedním

z typických příkladů autora posmrtně přivlastněného a zneužívaného komunistickou kulturou, která dokázala jeho poezii mnoha lidem výrazně znechutit.)

V roce 1958 se Wolkerův Prostějov stal národní soutěží a přehlídkou uměleckého přednesu, jejíž ideovou koncepcí bylo „setkání nejlepších recitátorů a přednášečů s básníky, spisovateli a knihovnickými pracovníky, směřující k důstojnému vyvrcholení Měsíce knihy v Čechách a na Moravě“. Cílem akce bylo „široce podněcovat zájem o poezii a krásnou literaturu“. Pořadatelé uzavřeli také dohodu s Krajským osvětovým střediskem armády v Olomouci a ministerstvem národní obrany o účasti vojáků. Divadelní kritik Sergej Machonin nazývá v té době Wolkerův Prostějov „slavností socialistického humanismu“.

V roce 1961 se v programu WP vyskytuje již samostatná soutěžní kategorie – divadlo poezie. Tehdy se na Wolkerově Prostějově poprvé objevil soubor, považovaný dodnes za jeden z nejvýznamnějších a svými scénickými postupy přímo zakladatelských v historii divadla poezie „Brněnská Ikska“ (přesný název: Divadlo poezie X 62 při Parku kultury a oddechu Brno)

s inscenací Inzerát na skřivánka. Touto slavnou (tehdy šokující) inscenací začíná „zlatá éra“ divadla poezie, která při snaze o důkladné prozkoumání jeho podstaty a vývoje zasluhuje nejpodrobnější rozbor. Inzerát na skřivánka (scénář Milan Uhde, režie Radim Vašínský) byl montáží textů S. K. Neumanna, K. Biebla, J. Kainara, M. Macourka a L. Kundery s verši a písněmi mladých brněnských autorů. Šlo o inscenaci, která založila tradici moderního DP a jako první navázala na odkaz avantgardy 20. let, především na Honzlovu představu moderního lyrického divadla, v němž právo působit básnickou obrazností nepatřilo jen slovu, ale všem zúčastněným složkám, kombinujícím se k nové jevištní metaforičnosti.“

Jakub Maksymov

(v tomto článku využívám jako zdroj diplomovou práci Daniela Razíma Co je to divadlo poezie?)

Prostějovský snář

Náš vykladačský stánek začíná krachovat, buď je to covidem, nebo na Wolkráku nikdo nespí. Pošli sen a zachraň stánek!

Mimochodem se mi předevírem zdálo, že jsme málem dostaly Cenu Jindřicha Chalupceckého. Rozhodovali se mezi náma dvěma, ale pak nám řekli, že jsme obě sice dobrý, ale ne dost na to, aby nám tu cenu dali, a tak se Letos Cena Jindřicha Chalupceckého obejde bez Laureáta. (Ester)

: Viděli jste někdy Cenu Jindřicha Chalupceckého? Takže klasika - Ester je sice celkem dobrá, ale ne dost dobrá na falus. Závist falu si sice Ester měla vyřešit už v mateřské škole, ale vzhledem k tomu, že falus nezískala ani její kamarádka, může zůstat v pohodě.

Kateřina Prášilová a
Monika Němečková

Slavní souchotináři: Ladislav Klíma

Na náš pomník obětem oubytí dnes přitešeme jméno Ladislav Klíma. Extravagantní osobnost tohoto tuberáka je pevně svázána s jeho filosofií, a o tu tu dnes půjde. Jak to Klíma s tímhle světem měl, dostatečně vysvětluje název jeho prvního spisu *Svět jako vědomí a nic*. Vědomím myslel vědomí subjektu, tedy asi to svoje, nic myslel nic. Ještě lépe – celý tento svět je pro Klímu obsahem naší mysli, fyzická podoba světa je pouhá iluze a my máme tu výhodu, že když nebudeme prokrastinovat a budeme pěkně cvičit, budeme nad tím světem mít kontrolu. Klíma to celé okořenil pár pěknými slůvky jako je „egolism“, „egodeismus“, případně „ludibrionismus“, která v různých odstínech znamenají zkrátka to, že subjekt je úplně boží. Řečeno ještě trochu jinak: jaký si to uděláš, takový to máš.

Na gymnáziu nám říkali, že Klíma svou teorii hustě aplikoval v praxi – zkoušel spát na mrazu, pojídal krysy a několikrát se pokusil spáchat sebevraždu, ale možná jsou to jenom drby. Tady to ale začíná být zajímavé vzhledem k našemu souchotinovému bádání. Pokud lze tvrdit, že Karel Hlaváček ochořel tuberkulózou proto, že zpíval se sokoly, lze také tvrdit, že Ladislav Klíma k tuberkulóze přišel zkrátka proto, že si ji vymyslel. Jinými slovy – byla to sebevražda. Tuto možnost šíření TBC WHO dosud nezmapovala, což může působit lehce znepokojujícím dojmem. Myslím si ale, že tomuto způsobu nárůstu se dá snadno zabránit, stačí nebýt solipsista nebo hypochondr. Dnes to bylo trochu náročnější, ale bude líp. Zůstaňte pozitivní!

Kateřina Prášilová

Skálo, Skálo, Skálo... proč?

Pavel se zdá být člověkem veskrze městským. Mostecké scenérie jsou vypáleny hluboko v jeho očích a mostecké hospody hluboko v jeho játrech.

Málokdo však ví, že v Pavlových žilách koluje krev prostého venkovana, který vítá nový den sklenkou dobrého vína a lahví slivovice. Pod nánosy mosteckého smogu svítí v Pavlově duši prostota a dobrota, která jen čeká na to, až se dostane ke slovu.

Dnes se tak stane. Dnes necháme promluvit venkovského chasníka uvnitř Pavla, který kosí lány zlatavého obilí, svlečen do půl těla. Vítr si pohrává s jeho kadeřemi a on pozoruje let vlaštovek. Jak vidí tento prostý jinoch komplexní otázky festivalové?

Skálo, Skálo, Skálo... Proč se na festivalu pije málo vína?

Na Moravě byli vždycky samí pozéři, říkají víno, ale je to šrot.

Skálo, Skálo, Skálo... Jakým způsobem k nám promlouvá poezie?

Lehce to chutná po mangu s lehkým nádechem konvalinek, na patře můžete cítit jemně štiplavé chilli.

Skálo, Skálo, Skálo... Kde se v Prostějově dá bio-najíst?

Myslíš špek s cibulí? Tak to nevím, ale rád si nechám poradit.

Vítek Marušák, Pavel Skála

Strasti a radosti mosteckého píce.

Včerejšek pro mě byl dnem radosti. Konečně se našel někdo, kdo objevil svoji vnitřní energii a přišel k nám do redakce vyzvat samotného mosteckého píce k duelu pití lahváče na čas. Vít Staša bránil čest všech recitátorů a nejenom to, ale získává můj nehynoucí respekt a titul Bystřického píce! Celá redakce gratuluje a posílá pomyslnou klíčenku s Jirkou Chodcem.

Najde se někdo, kdo to dá rychleji?

Pokud Vás zajímá, jak to dopadlo, stačí se podívat na facebookové stránky Redakce Wolkráče.

Zodpovídáme mu tedy otázky, které nám položil.

Jaké je femininum od mosteckého píce?

Pardon, zde je ale vidět vaše neznalost, ale i tak... Femininum je matka Tereza Skálová!

Používá JW #onlyface?

Nene, jede ve starých kolejích, žádné nahotinky za prachy neposíláme. Finance získává postaru, buďto v hracích automatech, nebo chcete-li ho podpořit můžete na bankovní účet 1763009016/3030, děkujeme za dary, využije je v budoucnu do propagace tohoto festivalu.

Chlast a poezie či poezie a sex?

Víno Poezie a Honza Mrázek!

Zitřejší výzva bude jednoduchá, zvládnete se vyfotit na Wolkráku s Pivem a Jirkou W.?

Pokud, ano, zvu vás na panáka! (platí pro první 4 fotky na fb naší redakce)

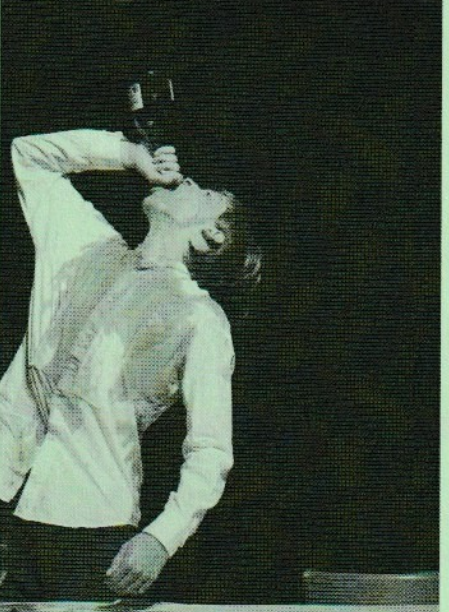
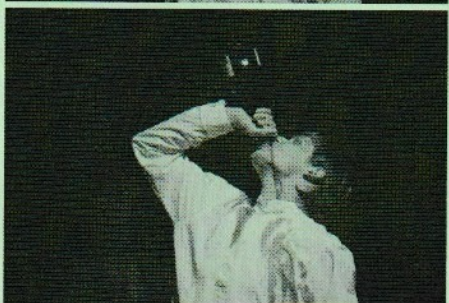
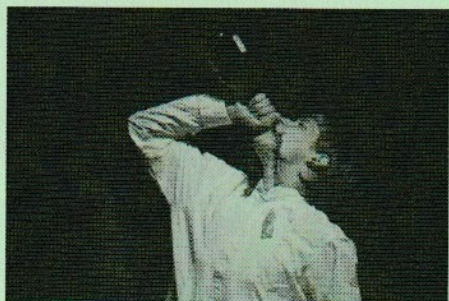
Rada pro dnešní den:

“Chceš-li nemít kocovinu, nepřestávej chlastat.”

Pavel Skála, redakce

Poetický bazar

Píč jaroměřský

Laureát potřebuje talisman z bazoše, jinak laureátem nebude.

Je neuvěřitelné, že mnozí z vás už objevili sílu hodnotných věcíček z našeho bazárku. Ptali jste se nás, k čemu ty věci jsou? Jakou mají hodnotu... Chcete být laureátem? Ano, tak to se bez nich neobejdete. V lepším případě schytáte takovou kritiku, že byste si měli hledat nové útočiště někde daleko od lidí. Přinejmenším. V tom horším umřete. Sami. Bez rodiny. Bez kamarádů.

Mrzela vás reflexe lektorů? Myslíte si, že byli ostří?

Stálice Wolkráku ve vědeckém výzkumu došly k závěru, že pokud u sebe nemáte energii předmětu ukrytou v každém předmětu vystaveném za kopírkou redakce, laureátem nikdy nebudete. Nikdy. NIKDY! Zbydou vám jen texty pro pláč a výčitky.

Stále nevěříte? Aha... A co takový **Víťa Staša**, který si pro jistotu pořídil prázdnou láhev od Ginu? A další, kterí si vzápětí odnesli tričko Jiřího Wolкера a brožurku Mladé scény.

Došla vám slova? Hrnou se vám slzy do očí? Máte křeče?

Tak neváhejte, máte jednu z posledních šancí.

Tip redakce: Stěračem setřete i nejdrsnější kritiku a kočka vás zahřeje lépe než výkon Jana Ciny.

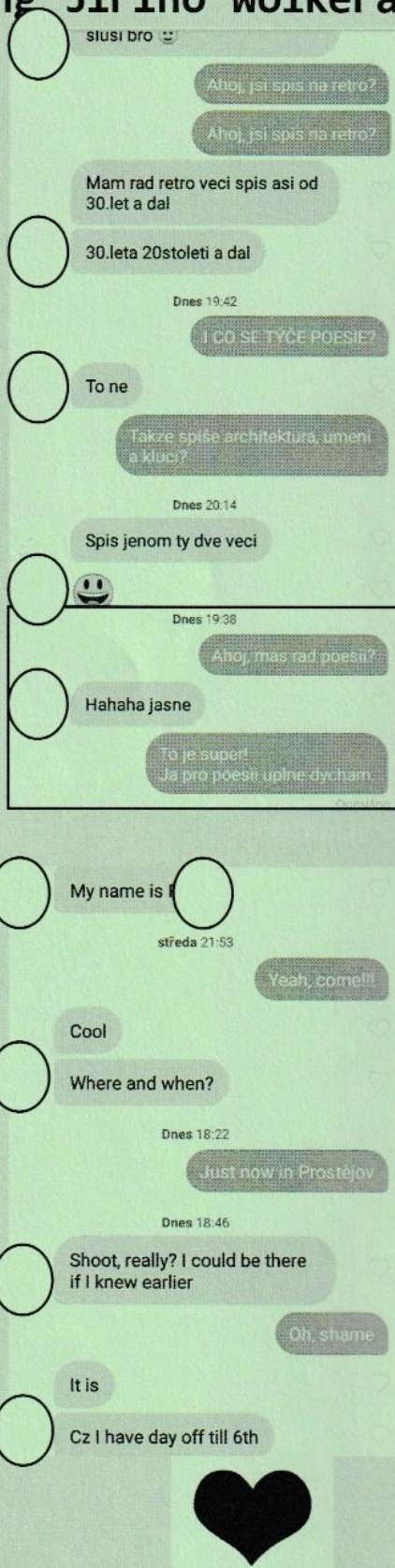
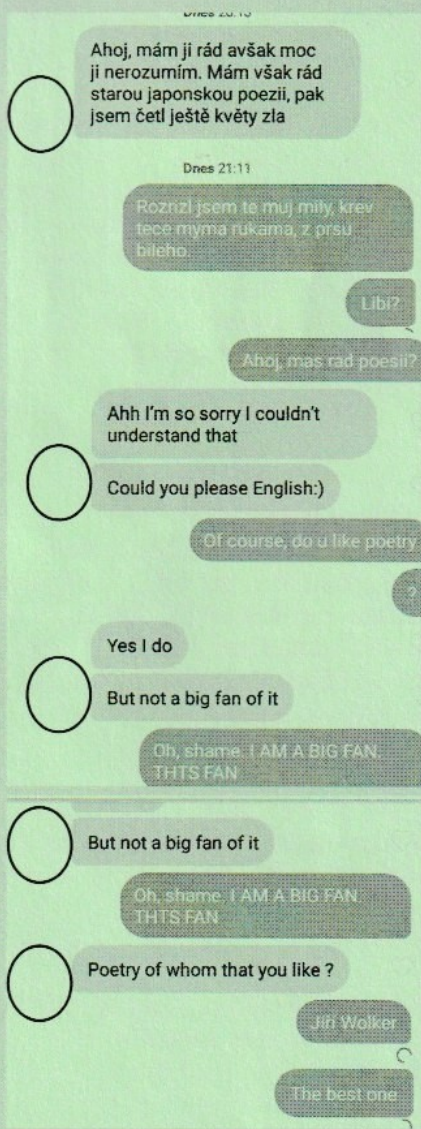
Do boje, lásko, leť

aneb dating Jiřího Wolкера

Jiří, 24

Jirka se dnes povětšinou začal seznamovat s cizinci od Indonésie až po Turecko. Celkem dostal 18 mečů, 18 lidských osudů. Probral s nimi poesii a zítra je začne konečně zvát na velký večer!

Kýbl na mozky

Vojta Bárta nenalezl v Prostějově žádné rypadlo hodné blokády, tak alespoň vlastním tělem zablokoval jukebox u Vašuta. Vyjádření Vojty Bárty k jeho noční blokáde: Hrála tam fetišistická konzumeristická hudba starého světa, který musí skončit. My chtěli novou hudbu. Hudbu živou, kterou lze obnovovat. Na otázku redakce, zda dosáhl svého: Bohužel ten jukebox se nedá rozbít, neměl jsem patřičné náradí. Vojta prokázal, že mu osud lidského plémě není lhostejný, a proto přestává být divadelní kundou a stává se Hrdinou redakce.

Vyzmrď dřív, než budeš vyzmrđen. (Rozbor divadel)

Jdi vojebat svojí mámu, ty úchyláku zsranej. (náhodný kolemjdoucí Prostějovan u naší redakce)

Facebook Redakce Wolkráče

festivalové dění

živá vysílání! videa! drby!

Neprošlo jazykovou korekturou. Vydává NIPOS ARTAMA.

redakce WP2020: Martin Kuncl_šéfredaktor, zlom, grafika; Vít Marušák_redaktor; Jakub Maksymov_redaktor; Kateřina Prášilová_redaktorka; Monika Němečková_redaktorka; Pavel Skála_redaktor; Marek Gerhard_foto